

L'illa

REVISTA DE LLETRES

L'ILLA 86 | TARDOR 2024 | 1 €

El conte:

Lourdes Toledo

Entrevistes:

Joan Francesc Mira

Paco Alonso

Natàlia Gisbert

del Renàixer
fang

bromera

L'illa és una publicació de Bromera, coordinada per l'equip de comunicació d'Edicions Bromera i dirigida per Sandra Capsir.

Col·laboracions

Concha Baeza, Bernat Bataller, Ana Bellido, Míriam Bouiali, Joan Canela, Rosella Espinós, Carles Fenollosa, Sara Garcia, Andrea Gumes, Adrià Jaén, Antònia Justícia, Héctor Miravalls, Anna Pardos, Paula Ramos, Marc Senabre, Paula Soriano, Jordi Tormo, Lourdes Toledo, Pau Valls, Clara Vidal

Correcció lingüística

Andrea Bella, Sonia Camarasa i David Morell

Direcció tècnica

Xavier Tortosa

Direcció d'art

Carles Barrios

Maquetació

Carles Barrios, Eva Bueno, Jorge Collado, Laura Giménez, Xavier Tortosa

Il·lustració de portada

Carles Barrios

Redacció i administració

Apartat de correus 147, 46600 Alzira (Ribera Alta),
telèfon 962 402 254
www.bromera.com • illa@bromera.com

Contractació de publicitat

comercial@bromera.com

Impressió

Rotimpres

Tirada

17.000 exemplars

ISSN: 1134-8666 / DL: V-166-1990 / PVP: 1 €

L'illa no s'identifica necessàriament amb els articles dels col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats. L'illa autoritza la reproducció dels articles si se'n fa esment de la procedència.

Més enllà de la DANA

Aquesta és una reedició especial de la revista de lletres *L'illa*. El motiu de la reedició és que la DANA es va emportar per davant la meitat dels exemplars que estaven impresos i preparats per a arribar als subscriptors i subscriptores. Açò és el que explica que tinguem dues revistes de tardor distribuïdes per tot el territori. Un territori que encara plora els efectes devastadors de la tragèdia i on es continua sentint l'olor del fang.

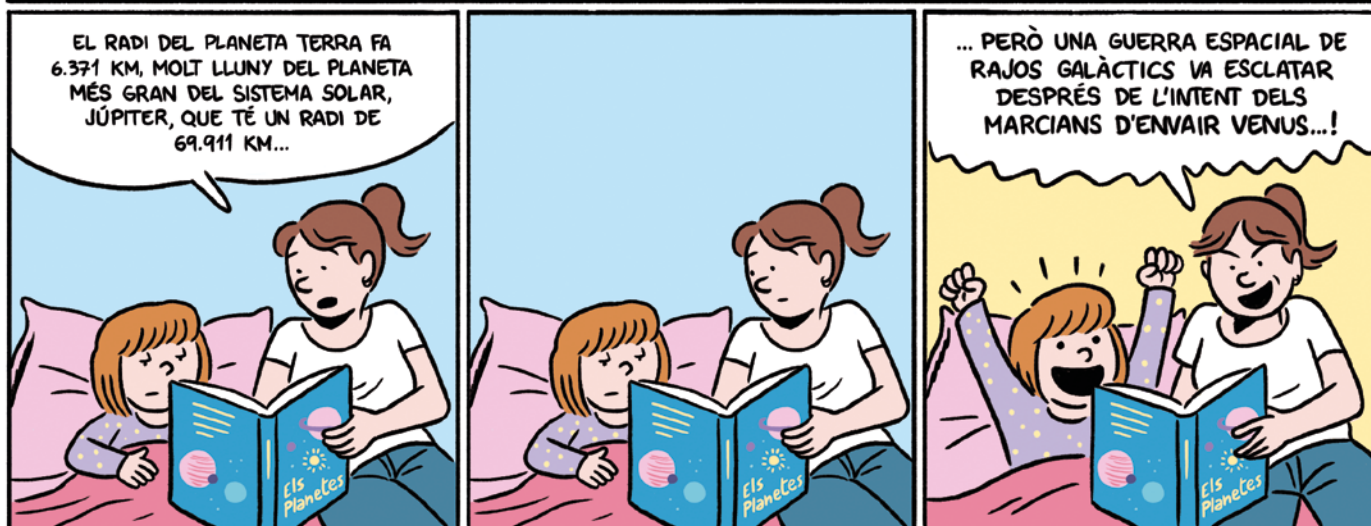
L'illa inicial volia posar l'accent en la no-ficció. De fet, aquest mateix editorial i la mateixa publicació es titulaven *Més enllà de la ficció*. Tot i que no volíem deixar la meitat dels nostres subscriptors sense rebre aquesta revista, ens semblava poc encertat fer-la arribar sense parlar, mínimament, de tot el que ha passat. Per això, hem prescindit d'algunes pàgines per a incloure un article especial dedicat al sector i hem actualitzat alguns articles.

No podem deixar tampoc, fora d'aquesta publicació, un missatge de condol per a totes les persones que han perdut amics i familiars, per a les que han perdut la llar i projectes de vida i de futur, per a les que encara pateixen. Però el missatge és també d'agraïment a totes les persones que han fet de voluntàries als carrers dels pobles afectats i les que han trobat altres maneres de fer-los arribar el seu caliu i suport. La resposta solidària que la tragèdia del 29 d'octubre va desencadenar ens ha reconciliat amb la nostra essència com a éssers humans que necessiten viure i cuidar la seua comunitat. I de segur que sobreviurà al pas del temps i passarà a formar part de l'imaginari col·lectiu. Quan es parle d'aquesta DANA, es parlarà també de voluntaris i solidaritat.

No obstant això, la recuperació emocional, social i econòmica de la DANA no serà fàcil. Serà un camí llarg que haurem de recórrer junts. Però a pesar de totes aquestes dificultats, sempre trobarem un refugi en els llibres. Allò que ens salvarà, de veritat, és una societat formada i educada que puga combatre els discursos negacionistes i d'odi. La lectura salva el poble.

NO, NO, FICCIÓ

PAU VALLS

Amsterdam

Lourdes Toledo

Periodista i escriptora

Duia els cabells molt curts, carregava una maleta gran i mostrava una dificultat lleu per a respirar. Li sobrava una mica de pes, de tant com els amics i la família havien insistit que menjara per a refer-se'n. Era setembre, a Amsterdam hi havia molt de moviment: tramvies, cotxes, bicicletes, gent altíssima i atrafegada que avançava veloçment però de manera harmonitzada. Per molt que ella pedalejara i caminara amb rapidesa, mai no assoliria aquell ritme.

Han passat vint-i-sis anys des d'aquella primera descoberta pura i prometedora, s'han fet majors i, després de dotze anys sense veure's, Sabrina els espera al Dam, al centre de la ciutat. Fa molt de temps que no parlen ni s'escriuen, però en poques hores senten la mateixa alegria que aquell setembre del 1997.

L'amistat té aquesta capacitat de passar per damunt de tot, d'arrasar els malentesos i les mediocritats i de quedar-se amb el millor de cada u i de cada moment. I les ciutats van associades sovint als amics que ens les van descobrir o amb qui les hem xafades. Per a ella, Amsterdam és Sabrina. I en el record, una ciutat distinta, més amable, menys sobrecarregada i visitada, amb menys prohibicions, perquè no calien. Una ciutat on senties parlar holandés, on hi havia bars amb música en directe en cada cantonada. Aquesta Amsterdam quotidiana i plàcida, alhora que enèrgica, s'ha perdut, i només la retroba en una amistat que, miraculosament intacta, ha sobreviscut al silenci.

Sabrina i Vincent, el seu company des de fa quasi trenta anys, els duen en ferri a descobrir la part nova de la ciutat. És el mo-

ment més dolç del dia. La llum ho matisa tot i la travessia s'alça màgica. Els dies són llargs a Holanda i tenen temps de passejar, beure i arribar a pujar a un altre ferri que els deixa a l'estació central, un dels edificis més bonics de la ciutat, junt amb el Rijkmuseum. Des de fa uns anys, l'estació connecta amb l'aigua i amb la part més nova de la ciutat amb un moll modern, ple de vida, on la gent passeja o seu a contemplar la silueta metàl·lica verda amb forma de vaixell del NEMO, el museu de ciència que els seus fills recorden amb estima des de la seua visita quan eren ben xiquets.

Hui, Sabrina, Vincent, els xiquets, ja quasi adults, i ella tornen a passejar-hi junts com si res. És un miracle que el temps haja guardat aquesta estima i admiració intactes.

L'endemà van a sopar a calcs amics. Vincent, gran cuiner, els ha preparat unes *delicatessen*. I el seu fill viatja en el temps, visualitza aquell sofà roig on fa anys una nit de Cap d'Any va jugar a un videojoc de cotxes que Vincent li va ensenyar. La seua filla no recorda quasi res, però no importa. Ha trobat un vinil de Serrat i el fa sonar.

La casa s'ompli de Serrat i de records. A la terrassa, ara ampliada i més acollidora, s'esmuny el dia entre la remor dels arbres i des de la finestra del saló es divisa el canal, que en eixe punt s'eixampla i permet nadar-hi i fer-hi *paddle surf*. La gent s'estén sobre l'herba, beu i parla. Ja no és aquell barri assequible i «llu-nyà» on els amics es van mudar de joves perquè tothom fugia del centre quan tot s'encaria. Els seus carrers, però, conserven aquell sabor holandés que ella va conèixer a finals del segle passat, quan tantes coses estaven per fer i eren possibles.

La cultura com a refugi, però també com a barricada

Joan Canela

Periodista

La Biblioteca «Maria Moliner Ruiz» de Paiporta es troba en un fantàstic edifici tot envirad, amb espais diàfans i molta llum. Situada a la plaça de l'Església de Sant Jordi, és una infraestructura central de la vida cultural i social del municipi.

El 29 d'octubre, abans de les set de la vesprada, una terrible onada va entrar a Paiporta amb una força descomunal. A aquella hora, a la biblioteca ja quedava ben poca gent, però van patir tota una por terrible en veure com l'aigua reben-tava les parets de vidre i començava a inundar l'edifici. Corrents, es van refugiar a la segona planta, però l'aigua seguia pujant i no sabien si hi havia cap lloc segur.

Finalment no hi va haver, per sort, cap desgràcia personal a la biblioteca, però si Paiporta s'ha considerat la «zona zero» de les inundacions provocades per aquesta DANA que no té ni nom, la seua biblioteca podria ser el símbol de com la catàstrofe ha afectat la cultura i el llibre. El vídeo del fantàstic edifici convertit en un fangar i ple de canyes i fem de tot tipus arrossegat per l'aigua ha fet la volta al món.

Colp a la cultura

La DANA ha deixat un rastre de més de 200 víctimes mortals i desenes de desaparegudes, la destrucció de milers de cases i tot tipus d'infraestructures i bens materials i fins a 34.000 empreses i 200.000 treballadors afectats.

El sector de l'edició i el llibre no és una excepció. Hi ha 8 llibreries severament afectades, 19 biblioteques i arxius i, segons els càlculs de l'Associació d'Editorials del País Valencià (AEPV), un 35% de les editorials valencianes –unes 29, entre associades i no associades a l'AEPV– han patit pèrdues a causa de l'aigua. En alguns casos, com l'Editorial Afers de Catarroja, el sinistre ha sigut total; en altres, els danys han afectat sobretot els magatzems i centres logístics, molt concentrats a l'Horta Sud, més que les instal·lacions pròpies. A la llista, caldria sumar-hi les impremtes, els estudis de disseny gràfic i altres empreses associades, de les quals encara queda fer el recompte.

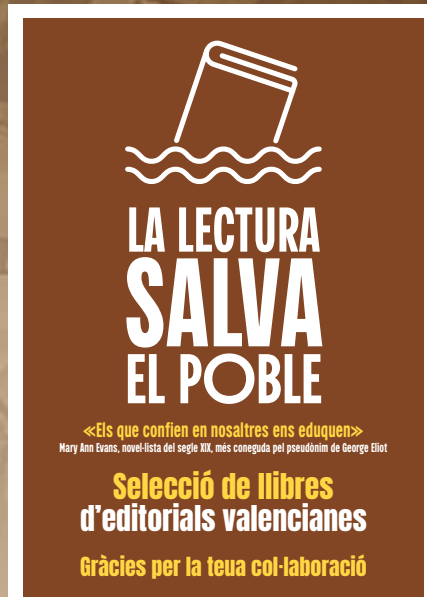
Però per al sector, la «zona zero» ha sigut el magatzem de Gea, la principal distribuïdora de llibres del País Valencià. Situat al polígon industrial de Riba-roja,

ha quedat devastat. Es calcula que s'hi podrien haver fet malbé fins a mig milió de llibres d'una quinzena d'editorials. Aquella nit, els treballadors del magatzem, atrapats per l'aigua, van haver de dormir en un entresolat i no van ser evacuats fins a les sis del matí. Les imatges dels milers i milers de caixes destruïdes representen un autèntic holocaust. «És que els llibres són fets de paper, són fràgils, i més, en contacte amb l'aigua», explica Àfrica Ramírez, presidenta de l'AEPV.

«I el problema no són només els llibres en si –explica Sandra Capsir, subdirectora de Bromera–, sinó el trencament de l'estoc de cara a Nadal, trobar impremtes i paper que no s'haja banyat per a reimprimir-los, és que les furgonetes amb què es distribueixen tampoc hi són...».

Tothom està treballant al màxim per a recuperar la normalitat i garantir una campanya de Nadal indispensable per a la supervivència de moltes empreses, però també reconeixen que serà «complicat».

Ramírez destaca que, «a diferència de la COVID, que quan es van alçar les restriccions estava tot "sencer", ara ens trobem que tot està destruït: carreteres, llibreries, ordinadors amb bases de dades... Ara, si

em fan una comanda de cent llibres, tampoc sé si podria servir-los».

Onada de solidaritat, però...

Al contrari que en altres sectors, el lector té un vincle sentimental amb el llibre molt fort, i totes les veus consultades reconeixen les incomputables mostres de suport que han rebut. «Hem rebut una allau de suport, hi ha moltíssima gent bolcada amb *Camacuc*», explica Joan Escrivà, editor de la històrica revista infantil, amb seu a Païports i que ha quedat arrasada. Quan va explicar el seu cas, va rebre moltes peticions d'ajuda i sempre ha respost el mateix: «Si teniu voluntat d'ajudar el projecte, busqueu xiquets i xiquetes i feu subscripcions, el nostre objectiu és i serà fomentar la lectura entre les menudes i els menuts». Una crida que reconeix que «està funcionant», però a la qual estan responenent «a poc a poc», ja que encara tenen la infraestructura massa afectada per a treballar amb normalitat.

I és que aquest és un dels problemes de l'allau solidària. «Moltes llibreries afectades no tenen capacitat de servir les comandes, no tenen llibres, potser ni

ordinador, la gent que vol comprar per a ajudar-les ho fa amb bona voluntat, però potser no és la millor forma», expliquen des de la llibreria La Repartidora de Benimaclet. Per açò recomanen contribuir al fons solidari que el Gremi de Llibrers de València ha obert per a ajudar directament les llibreries destruïdes perquè puguin reobrir.

«El perill també és que la gent estiga suplint la faena que hauria de fer l'administració –avança Capsir–. L'onada de solidaritat és molt bonica, però l'administració ha de fer la seua part». En la mateixa línia s'expressa Ramírez, emprant un símil molt actual: «Els voluntaris amb granera són imprescindibles i és molt bonic i ajuden molt, però les màquines també són necessàries. I ara, el sector del llibre, necessita màquines».

Cultura com a refugi... i com a barricada

Carme Navarro té una xicoteta empresa de gestió cultural que, entre altres, dinamitza clubs de lectura en biblioteques. Molts dels seus clients es troben a l'Horta Sud i a la Ribera i no sap quan tornaran a obrir. «Pensava que tardaria a tornar a treballar,

però ja la primera setmana, la biblioteca de Guadassuar em va demanar de reprendre el club de lectura. Em va costar tres hores arribar-hi per l'estat de les carreteres i durant el viatge vaig pensar que no valia la pena, que ets prescindible, que qui deu estar volent llegir amb els problemes que hi ha...», explica. La seua sorpresa en arribar va ser que tots els usuaris del club van acudir en massa, fins i tot «un senyor major que va creuar el poble amb caminador i l'aigua fins als genolls». «Necessitaven la lectura per a oblidar-se del fang, la cultura és recer i esperança. Pensem que és supèrflua, però ja ho vam veure durant la pandèmia: és en els moments difícils quan més la necessitem», continua Navarro.

El director de Bromera, Bernat Bataller, destaca que «La cultura, i especialment el llibre, és el refugi en què trobarem la reflexió i la força per a continuar». I la seua companya, Capsir, hi afegeix: «A més, el llibre és l'antídot contra la manipulació i la ignorància. Ara més que mai necessitem llibres com els d'Andreu Escrivà o Aitana Guia, per tal de combatre el negacionisme i trobar respostes al que està passant».

La cultura, doncs, com a refugi, sí, però també com a barricada.

Natàlia Gisbert:

«Després del salt viatja a la profunditat dels personatges»

Jordi Tormo

Escriptor

Psicòloga i metgessa de formació i pediatra de professió, Natàlia Gisbert (Alcoi, 1990) va publicar *Vi i veritat* l'any 2021, amb què va guanyar el Premi de Novel·la Isabel-Clara Simó d'Alcoi. Aquest 2024 ha sigut guardonada amb el Premi Enric Valor amb *Després del salt*, un thriller que ja està a les llibreries.

Entre el treball i la família, deu ser difícil trobar temps per a llegir i escriure. Què és la literatura per a tu?

És el que més m'agrada. Des de sempre, tant llegir com escriure. De ben xicoteta ja llegia molt. Ma mare em deixava llibres seus, que no sempre eren adequats per a infants. Un dia la professora va citar ma mare i li va dir que era millor donar-me a llegir coses recomanades per a la meua edat, perquè estava començant a escriure històries que li semblava que no eren pròpies d'una xiqueta, i tot venia d'allò que llegia. Vaig començar a escriure històries com si fora un joc. Els les deixava a les amigues, i a la meua professora també, perquè opinaren. El que més m'agradava era rebre-les de tornada, amb els seus comentaris a peu de pàgina. Encara les conserve.

Amb *Després del salt* tornes al gènere de la novel·la negra. Per què t'interessa tant aquest registre literari?

Perquè és el que més m'agrada llegir. M'interessa molt la novel·la de misteri i vull que l'autor em sorprenga. Hi ha històries que comence a llegir i no em captiven del tot. Però és meravellós quan de sobte hi ha un gir en la novel·la, ja que tot seguit m'enganxa sobre manera. Valore molt eixe tipus de sorpreses en els llibres. I, com a escriptora, també intente fer-ho. Vull produir aquest efecte en els lectors de les històries que escric.

Has guanyat el Premi Enric Valor amb *Després del salt*. Què ha suposat per a tu aquest reconeixement?

No tenia intenció de presentar-me al premi, atés que considerava que no tenia experiència suficient per a optar a un guardó important com aquest. A vegades som nosaltres els qui ens posem barreres. Però ho vaig fer animada i aconsellada per gent propera a mi. Tenia el llibre i m'hi vaig llançar. Així és que estic molt contenta, sorpresa i agraïda.

'Després del salt'

Natàlia Gisbert
L'Eclèctica, 2024

Per a fer boca, què trobarà el lector en *Després del salt*?

La història té lloc al març del 2022, any en què va ploure moltíssim a Alcoi. Per aquesta raó, el Salt, que és una cascada de més de 70 metres del riu Barxell, estava especialment bonic. Un dia que la tempesta dona una treva, un grup de visitants va als peus de la cascada per a fotografiar-la. De sobte, veuen caure un cos.

I és a partir d'ací quan comença la història...

Efectivament. Sofia Pastor, una prestigiosa psicòloga, és qui aparentment s'ha tirat al buit per decisió pròpia. Ara bé, un dels visitants s'adona que al naixement de la cascada, el lloc des d'on ella s'ha precipitat, hi ha algú més. És aleshores quan comença tot. La germana de Sofia rep aquesta informació i inicia una investigació que la durà més enllà de resoldre si estan davant d'un crim o d'un suïcidi. *Després del salt* és un viatge a la profunditat dels personatges.

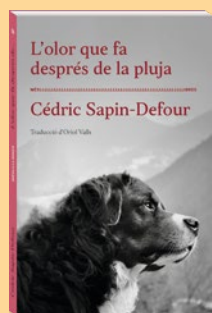

Amb un estil més líric del que acostuma i amb interessants jocs metaliteraris, Vilaplana toca temes complexos, com ara la necessitat de descobrir la veritat, fins i tot si aquesta pot fer mal; la volatilitat dels records; la confrontació entre adolescència i maduresa; la culpa en diferents formats...

LLUÍS LLORT, *El Punt Avui*

Hem sentit dir moltes vegades que la realitat supera la ficció. No sempre és així, és clar, però si agafam alguns episodis de la realitat que ens envolta, a vegades no cal ni inserir-hi retalls d'invenció per aconseguir històries que ens sacsegen l'ànima i ens fan interrogar-nos sobre la condició humana.

PERE JOAN MARTORELL, *Ploma.cat*

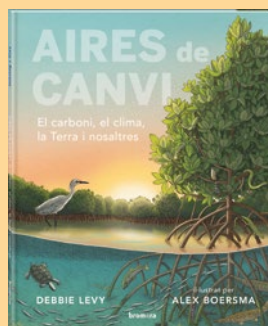

«Cal tenir coratge per estimar un ésser que sabem que desapareixerà abans que nosaltres» (Cédric Sapin-Defour). Una història profunda sobre el vincle de l'autor amb el seu gos Ubac. Sapin-Defour ens parla sobre relacions, amor, companyia, i incondicionalitat, d'una manera molt pura i sincera.

LAIA SOLÉ, *Núvol*

Amb didactisme i amenitat, Levy i Boersma construeixen un suggeridor manual d'«acció immediata», tan atractiu per a llegir per iniciativa pròpia com en l'àmbit escolar, a mode de reforç sobre els continguts que s'ofereixen en relació a la protecció de la natura.

Canal Lector

Aquesta és la història d'un monstre simpàtic que somia espantar però al final aconsegueix una cosa més difícil: fer riure els qui estan tristos. Una història a tot color, plena de gasos i rialles (és el que ocorre amb l'escatologia i els més menuts).

CLAUDIA, *Leyendo para mis peques*

Renàixer del fang

Sandra Capsir

Subdirectora de Bromera

El sector del llibre és un sector del qual es parla, en massa ocasions, en termes de crisi. I si parlem de llibres en valencià, podem elevar la paraula crisi al quadrat. Hi ha qui veu un cert component d'heroïtat en el fet de publicar en la nostra llengua. Bromera porta quasi 40 anys en la primera línia d'aquesta heroïtat amb un projecte que dona treball a moltes persones i que ha contribuït a fer créixer el nostre patrimoni literari.

Perquè tenim un cert component heroic en el nostre ADN, aconseguirem renàixer del fang. Ho farà la societat valenciana i també el món de la cultura. Les mostres de solidaritat que s'han creat al voltant del sector han desbordat qualsevol expectativa. És difícil descriure l'emoció viscuda de veure llibreries de tot arreu demanant als clients que compren llibres valencians, o escoles d'Andalusia comprant llibres en valencià per a donar-los a escoles d'Algemesí. Nosaltres, al nostre torn, anunciàvem donacions d'emergència de llibres per a les escoles i les biblioteques més afectades. També el sector del llibre es contagiava de les onades de solidaritat del voluntariat. El poble tornava a salvar el poble.

Però no podem evitar fer-nos una reflexió. El poble ha de salvar el poble? Aleshores, quin paper tenen les administracions? S'ha d'exigir la protecció de les estructures administratives i aquestes han de respondre. Però, si anem més enllà, què ens salva de veritat? Què pot evitar que oblidem determinats episodis històrics? Com coneixem el que diuen els experts sobre el canvi climàtic? Què estimula el pensament crític? Si heu arribat fins aquí, ja sabreu la resposta. La lectura i els llibres són l'única arma vàlida davant de la ignorància i l'estupidesa.

I aquesta és la verdadera raó per la qual hi ha certa heroïtat en el nostre treball. Perquè tenim la sort de treballar amb l'arma més poderosa que mai ha existit i amb la qual renaixerem del fang.

FLAIXOS

Ferran Torrent rep el Premi de les Lletres de la Generalitat

L'escriptor de Sedaví ha rebut, aquest 9 d'octubre, el Premi de les Lletres de la Generalitat Valenciana de la mà del president del Consell, Carlos Mazón. L'acte, celebrat per primera vegada fora de València, va tindre lloc a la Casa Mediterráneo d'Alacant. Ferran Torrent va aprofitar l'ocasió per a remarcar que «la cultura no admet més títol de propietat que el reconeixement als creadors, i que els governs s'alternen però la cultura no, perquè és l'ànima d'un país». Altres escriptors que han rebut aquesta distinció són Juan José Millàs i Marc Granell.

Del Japó a Frankfurt

Bromera continua impulsant l'àrea d'exportació internacional amb la participació en diverses fires arreu del món. Durant els mesos de setembre i octubre, l'editorial valenciana ha participat en la missió al Japó organitzada per l'AEPV, en la Fira Internacional del Llibre (LIBER), que s'ha celebrat a Barcelona, i en la Fira del Llibre de Frankfurt. Cites ineludibles per al sector i que permeten seguir exportant a la resta del món el bo i millor de la literatura en valencià.

Premi Llibreter 2024

L'autor Albert Pijuan ha guanyat el Premi Llibreter 2024, atorgat pel Gremi de Llibreters de Catalunya, en la categoria d'infantil i juvenil per la novel·la *I diumenge, meteorit*, editada per Animallibres. Es tracta d'una obra sobre l'amistat, l'aventura, el desenvolupament del sentit crític, la diversitat cultural, l'educació mediam-biental i la llibertat. Segons el jurat, és

una història trepidant i molt divertida en què l'autor, amb uns diàlegs molt frescos i un ús de la llengua ben particular, ens explica com el protagonista vol declarar el seu amor a Adhara abans que el món s'acabe.

Setmana del Llibre en Català

La Setmana del Llibre en Català va tancar la 42a edició amb un balanç molt positiu: un 20% més de vendes i 100.000 visitants. L'esdeveniment literari estrenava dates i ubicació i les editorials valencianes estigueren presents en una caseta compartida. Segons l'associació d'editors, el 2025 la Setmana repetirà escenari al passeig Lluís Companys i calendari. Tot i això, la polèmica va estar present per la celebració d'una activitat en castellà, per la qual l'organització va demanar disculpes.

XXX Premi de Literatura Eròtica de la Vall d'Albaida

L'escriptor Rafael Medina Martínez ha guanyat el XXX Premi de Literatura Eròtica de la Vall d'Albaida amb *Dolça llar*, una novel·la que transita per diferents personatges d'una mateixa família i les diferents maneres de viure la sexualitat de cada un. L'obra serà publicada per Bromera a la primavera del 2025. El premi, creat per la Mancomunitat de la Vall d'Albaida el 1993, és l'únic de gènere eròtic convocat per una institució pública a tot l'estat, i és una de les principals convocatòries de les lletres valencianes.

Espanya, país convidat de la FIL

La 38a edició de la Fira Internacional del Llibre de Guadalajara, que se celebra del 30 de novembre al 8 de desembre, tindrà Espanya com a país convidat d'honor. Sergio Ramírez serà l'encarregat de coordinar

DUBTES

Diverses entitats i plataformes s'han sumat a la celebració del centenari del naixement del poeta de Burjassot Vicent Andrés Estellés davant la falta d'implicació del govern valencià. D'altra banda, també enguany l'AVL dedicava l'any a Maria Ibars. Es tracta d'efemèrides que permeten fer una important tasca de divulgació de la vida i l'obra de grans figures de la nostra literatura. Al llarg de l'any s'organitzen xarrades, exposicions, homenatges... i les editorials aprofiten per a recuperar obres dels seus catàlegs i llançar-ne de noves. Però, més enllà d'aquesta faena de visibilització i promoció, fonamental i necessària, quin impacte real tenen aquestes efemèrides en la venda de llibres? És compatible la divulgació pública d'una obra amb la seua promoció comercial?

La «Llei de llibertat educativa» permetrà dur a terme, durant aquest curs, consultes a les famílies perquè trien quina és la llengua vehicular amb què volen escolaritzar els seus fills i filles. A més, també ha permès l'homologació del C1 de valencià a l'alumnat que supere (o haja superat des del 2010) l'assignatura amb una mitjana de més d'un 7 en els dos cursos de Batxillerat o en la selectivitat. Diversos sectors han alçat la veu davant d'aquestes mesures, que impliquen un canvi substancial en el marc de la regulació lingüística en l'àmbit educatiu valencià. On queda la Llei d'ús i ensenyament del valencià? Quins seran els nivells de competència comunicativa que haurà d'assolir l'alumnat? Què passarà amb les matriculacions i el professorat de Valencià de les EOI?

el programa literari, organitzat per la Direcció General del Llibre, el Còmic i la Lectura en col·laboració amb el Gremi d'Editors d'Espanya i la Universitat de Guadalajara. Aquesta fita permetrà fer visible la diversitat literària a l'estat, tant per la pluralitat de llengües com de gèneres. La programació donarà espai a la celebració del centenari del naixement de Vicent Andrés Estellés.

Maria Ibars, un paisatge de paraules

L'exposició itinerant «Maria Ibars, un paisatge de paraules. Escriure i viure a l'ombra del Montgó» continua visitant els pobles i ciutats valencians. La mostra, organitzada per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i comissariada per Carles Mulet i Rosa Sesser, està formada per dotze panells que radiografien la vida i l'obra de l'escriptora nascuda a València però vinculada a Dénia. Els dotze plafons expositius han sigut dissenyats per l'estudi Espirelius i mostren al públic una obra que va ser escrita en un temps difícil. Un homenatge a la vàlua immanent i a la contribució al conreu literari de la nostra llengua durant el franquisme.

«El millor guardó que podem rebre els autors són lectors i lectores, i en el meu cas concret, quan deixes d'escriure, que s'obliden de mi i recorden el meu treball.»

FERRAN TORRENT
El Temps

«Llegir és el pa de cada dia i, la lectura, una de les experiències més enriquidores i estimulants que ens és donat de tenir. De fet, llegir és la millor manera de créixer i això vol dir que, si ens ho proposem, podem créixer fins al final dels nostres dies. No és del tot extraordinari, això?»

ÀLEX SUSANNA
La Veu dels Llibres

«Els alumnes que lligen llibres de més de 100 pàgines porten un curs d'avantatge. Llegir obres llargues no sols millora la comprensió de textos lineals per part dels adolescents, sinó també la que requereix combinar múltiples fonts, cada vegada més habitual en el món digital.»

IGNACIO ZAFRA
El País

És bo que les administracions siguin conscients de la importància de crear lectors, però esperem que tinguin en compte les iniciatives que ja s'estan fent.

MARGA LOSANTOS
Núvol

Famílies pel valencià

Davant l'aprovació de l'anomenada «Llei de llibertat educativa» per part del govern valencià, naix Famílies pel Valencià, una plataforma que mira de reunir les famílies que volen que els seus fills i filles estudien en valencià dins l'ensenyament públic. Consideren que la nova llei no garanteix aquest dret, per això han posat en marxa una campanya de conscienciació que comptarà amb diverses accions per a defensar el dret a l'escolarització en valencià.

Premi Atrapallibres i Protagonista Jove

Un jurat literari format per més de 14.000 infants i joves lectors de Catalunya, d'entre 9 i 16 anys, és l'encarregat de premiar les millors obres de literatura infantil i juvenil. En l'edició de 2024, *Filstrup*, de Jaume Copons i Òscar Julve, ha merescut aquest reconeixement en la categoria d'11 anys. Els premis Atrapallibres (19a edició) i Protagonista Jove (28a edició), que promou l'IBBYcat, són els únics guardons de casa nostra en què milers de lectors, a partir de tot un curs ple d'activitats que fomenten la seua formació literària, lliguen, analitzen i voten quines són les millors obres de literatura infantil i juvenil en català. Per a la pròxima edició, han estat nominats *Poebèsties*, de Marc Donat i Lluís Farré, i *L'arbre i jo*, de Blanca Bravo i Cristina Picazo.

Adeu a Ramon Guillem

El poeta Ramon Guillem ens ha deixat aquest setembre. Dinamitzador cultural, bibliotecari i poeta, també fou vicepresident de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. A Bromera podem trobar els poemaris *La febre dels dies*, *Abisme i ocell*, *Les ombres seduïdes* i *Solatge de sols*, entre altres. La seua obra ha sigut traduïda al castellà, el basc, el francès, el gallec, l'hongarès, el rus i el xinès.

La llibreria recomana

1 Després del salt

Natàlia Gisbert Abad | Bromera, 2024

Si Natàlia Gisbert Abad apuntava maneres amb el seu debut, *Vi i veritat*, sense dubte la seua segona novel·la la confirma que estem davant d'una excel·lent autora dotada d'un gran talent per a la narració. Al thriller psicològic *Després del salt*, Gisbert torna a situar l'acció a Alcoi, per desenvolupar una trama rica en sorpreses i de ritme molt trepidant.

Detroit Llibres

2 El monstre petorxo

Paco Cholbi | Bromera, 2024

Una història molt peculiar sobre un monstre que, en compte de fer por als xiquets, els fa riure molt, ja que se li escapen pets molt sorollosos.

Tot comença quan va a l'escola de monstres per a aprendre a donar ensurts junt amb altres companys molt emblemàtics. Quan el professor li diu que ja està preparat, mira de posar en pràctica el que ha après, però llavors s'adona que, en lloc d'espantar els xiquets, aconsegueix tot el contrari, que esclafisquen a riure amb ell!

Una història ideal per a compartir i llegir en família.

Llibreria La Costera

La *mort* és antinatural

Rosella Espinós

Periodista

Hi ha una llavor que se't planta durant els teus primers anys de vida. És aquella on recau la teua tendresa més pura, aquelles pors simples i profundes, les vergonyes que arrosseques, els silencis que sempre t'han callat, la veu interior que et demana que continues, la que et diu que desacceleres, les cançons que et fan plorar, les olors que cercaràs al llarg de tota la resta dels anys. I, i n'estic convençuda, tots tenim aquesta llavor, perquè aquesta llavor ens ve a l'ADN que es forma pràcticament amb base genètica, sense opció a rèplica, durant la infantesa. Amb *La genètica de les passions*, Montserrat Espallargas crea un món poèticament dolorós, bell i aspre. Sembla que el lector avança pels plaents paratges mallorquins de s'Albufera, pels seus «camins compactats de garbes i garrigues», fa a un lloc branques i fulles amb la mà, sent l'arena humida arraulir-se entre els dits dels peus, i entrelluca la llum del sol, alhora que també basteix el seu camí en la novel·la.

La mort d'un ésser volgut, com és la d'un germà, deixa una petjada tan inextricable en Malen, la protagonista, que porta al present aquella llavor que se li confegí quan era menuda. La relació dels pares, la dels pares amb els fills, la dels germans amb els germans, la casa on van viure, i tots els records inhòspits que semblaven tan, però tan amagats, ressegueixen com si es pogueren palpar, o com si no se n'hagueren anat mai. Potser, simplement, esperaven a l'aguait el seu moment.

Una història de sentiments universals

La història de Malen podria ser la història de qualsevol de nosaltres. Quan el temps es deté, a causa d'un esdeveniment pre-

sent, costós de pal·liar, reviscolen els dimonis que portem dins, els que ens persegueixen, aquells que semblen formar part, fins i tot, de la nostra genètica, i d'aquesta no ens podem escapar. A Malen no li va preguntar ningú si volia aquell pare masclista i agressiu amb la mare i els fills; tampoc, si volia sobreviure a la pobresa econòmica, quan sopaven nit rere nit «un menú diari de patates i salsitxes».

«Amb *La genètica de les passions*, Montserrat Espallargas crea un món poèticament dolorós, bell i aspre.»

Espallargas empra un estil narratiu que acarona la poesia, però mai no decau, ni es fa angoixós, ni irritant. Té un punt oníric, utòpic. Els somnis i la remembrança s'ajunten i es desfan amb la realitat. Una prosa d'aquelles que et fan gaudir, i et fan voler tindre una llapissera per a subratllar (que em perdonen els puristes que defenen la pulcritud de les pàgines). L'autora ens regala fragments, oracions, que són admirables. Barreja la desesperació dels personatges, les seues parts més fosques, amb les virtuts i lloances que els pertoquen. I això és un treball fascinant. Una obra digna de merèixer el Premi Ciutat d'Alcoi de Novel·la Isabel Clara Simó.

Durant set anys l'escriptora ha teixit la novel·la, i el resultat és rigorós i denota un domini de les lletres, de la narració, indiscutible. Els personatges marxen dins d'un ritme narratiu

dinàmic amb una construcció ferma: podem entendre'ls i, fins i tot, identificar-nos amb ells. La psicologia de cada un sembla enrevessada, complexa, i a la vegada senzilla, com bé podria ser la ment d'un amic, d'una cosina, o la nostra pròpia; creiem que podem ajudar-los, que podríem donar-los un bon consell.

Amb s'Albufera com a espai quimèric, també passem per França i per Mallorca, entre d'altres. Llocs on Malen descobreix, on canvia, gaudeix, plora. Una protagonista que no concep la vida sense el seu germà i que no ha sabut o no ha pogut trobar un punt sa i equilibrat per a la seua mort dins la lleu corda del temps que tots tenim. I per això, per a ella, «la mort és antinatural». Montserrat Espallargas ens mou pels pensaments de la protagonista amb expertesa. I és així com sentim la seua angúnia, la traïció, la tristesa, la decepció, l'amor, i la passió.

La genètica de les passions
Montserrat Espallargas
Bromera 2024

L'estalvi que busques

podria estar en Consum.

En esta cooperativa reps
un **Xec** cada mes. En 2023
hem repartit **64,1 M€**
entre els socis clients.

Busca com s'estalvia
amb nosaltres ACÍ.
Miguel t'ho explica!

consum
Junts és
cooperativa

Vols aprendre valencià

**Practica valencià
d'una manera
fàcil i divertida!**

Continguts audiovisuals amb
activitats interactives perquè poses
a prova els teus coneixements!

 @apuntsllengua
 @apuntsllengua
 @apunts.llengua
apuntsdellengua.es

Un debut amb una veu molt *personal*

Andrea Gumes

Periodista

«El dolor era intens i constant. I aleshores em vaig sentir bé, em vaig sentir quasi normal». Aquí, a la pàgina 8 del primer conte d'*Envia nudes*, vaig saber que tenia un llibre especial a les mans. Va ser just en llegir aquest pensament breu, concís, d'una nena que s'amaga a la rebotiga de la carnisseria del seu pare, per clavar-se un ganivet que li traspassa l'ungla, i que topa amb l'os, i que en la tremolor del dolor i el batec de la sang recupera certa normalitat perduda.

Un dolor que ve d'uns dies enrere, quan coneix per Tinder un noi onze anys més gran que ella, i s'agraden, i passen temps junts, i es queda embarassada, i decideix avortar. Però no arriba a fer-ho, o no li cal, perquè Saba Sams relata: «Quan la sang va començar a rajar, era d'un vermell brillant i cridaner. Jo era a l'institut, a la cua del dinar, quan un noi que es deia Oliver em va assenyalar amb el dit. A algú li han tret la targeta vermella, va cridar. Me'n vaig anar cap a casa i m'hi vaig quedar. Amb els dies la sang anava a més, i la resta va

sortir a trossets, juntament amb els pitjors calfreds que he viscut mai. Alguns dels trossos eren allargassats i d'altres arrodonits, foscos i llunts com ronyonets. Sabia prou sobre carn per saber que allò era el nadó.» I en aquesta duresa, descarnada per segons qui, vaig percebre la dignitat d'una autora que s'acosta als seus personatges amb respecte però sense miraments. Que desenvolupa la psicologia d'unes protagonistes que habiten els contes amb la cura pròpia de qui fa molt temps que observa l'ésser humà. I amb l'habilitat de teixir històries on ens podem trobar moltes de nosaltres. Uns relats certament costumistes però travessats per l'experiència de l'avortament, el desamor, una infància difícil o l'assetjament, i que potser ja hem llegit moltes vegades, però que aquí trobem narrats dins un brogit de sentiments i vulnerabilitats. De contradiccions i desordre. Com la vida real, com la nostra vida.

Una veu poderosa

Send Nudes, títol original, és un conjunt de relats breus, deu en total (tot i que un d'ells té la llargada suficient per caminar sol, per constituir un inici de novel·la), de l'escriptora britànica Saba Sams, que ens arriba a través de la col·lecció «La Singular» amb traducció impecable de Sebastià Portell. Uns contes que va escriure amb només 25 anys, després de guanyar el Premi Nacional de Narrativa Curta de la BBC l'any 2022.

Els contes acostumen a posar-me trista perquè s'acaben ràpidament, com un capítol despenjat, perquè quan t'has familiaritzat amb els seus personatges, els coneixes i els entens, allò ja ha mort.

© Alice Zoo

'Envia nudes'

Saba Sams

Traducció: Sebastià Portell

«La Singular», 2024

I tornes a començar de nou. Com si en aquella festa de la teva nova cap de departament arribada fa dos dies, t'obliguessin a canviar de cercle de convidats cada deu minuts. Continua rotació, sense esma. I tornem a començar, vostè qui és, i què fa. I posem que, de sobte, algú et cau bé i t'hi vols estar més estona, conèixer-lo més, entendre d'on surt tot allò que pensa i diu. Aquest és l'incassable desencís que m'acompanya quan llegeixo relats breus, em cau tothom d'allò més bé, vull estar-m'hi més estona, no marxeu, això acaba de començar.

«Amb els relats de la Sams ens passa tot el contrari: la construcció és tan rodona, i a vegades tan violenta, amb un final tan precís, que és fàcil de deixar anar.»

Contes breus i precisos

Però amb els relats de la Sams ens passa tot el contrari: la construcció és tan rodona, i a vegades tan violenta, amb un final tan precís, que és fàcil de deixar anar. Tanca les històries com qui esgarra una rondalla, i diu fins aquí, ja està tot dit. I ha estat tal l'admiració que he sentit pels personatges –aquestes dones joves al voltant dels vint anys, tan caòtiques però amb una personalitat tan con-

tudent– que he anat llegint conte rere conte, gairebé sense respirar, tot d'un sol glop. Això sí, rellegint alguns passatges, per entretenir-me en aquesta cruesa que frega la brutalitat.

I a través dels ulls d'aquesta jove escriptora nascuda a Londres coneixem la Maxine, que balla amb la seva amiga Jos i, mentre busquen una arracada per terra, la Maxine recorda aquell amic de la infantesa, el seu primer amic de debò, aquell que una nit de molta borratxera es va aprofitar d'ella. «El seu cos com una nou que algú havia trencat», relata Saba Sams, trobant un d'aquells símls difícils d'oblidar. I també coneixem la Lara, que està molt sola, però a través de la seva història aprenem de l'amistat i del que arribem a fer en el seu nom. O la que no ha enviat mai un *nude*, però finalment decideix descarregar-se l'app i enfrontar-se al seu reflex. O l'Emily, que coneix al Toby en un pub, i tot sembla anar bé, fins que li parla de la seva ex. Cada història té el seu escenari, ritmes i revestiments, tot tan ben descrit que podria inclús parlar-vos de les olors. Fins al punt que alguna cosa queda dins, que el record de l'Emily, la Lara o la Maxine no acaba de marxar mai. Com aquelles conegudes de qui ara fa mesos que no saps res, però t'agradaria saber com estan.

I més enllà de les trames gaudim d'un debut amb una veu molt personal, que es llueix en l'estructura dels contes, que juga amb el narrador i el punt de vista, que trenca amb els diàlegs i les formes de puntuació. Però no ho fa d'una forma matussera com qui experimenta en una classe d'escriptura creativa, sinó d'aquella manera fluida i suau que només saben fer els qui estimen les paraules.

La singularitat

Marc Senabre

Editor

Sempre he pensat que els editors no deuen explicar ni justificar per què publiquen el que publiquen. És una explicació que sempre m'ha semblat una repetició. I com tota repetició, és innecessària. Estic convençut que la coberta, el format, la tipografia, el nom de la col·lecció, la tria del traductor o traductora o la mateixa selecció de l'original diuen tot el que s'ha de saber sobre el llibre. Els llibres es defenen per si mateixos molt més bé del que ho puc fer jo.

Però el naixement de «La Singular» mereix una excepció. És una col·lecció especial, i crec que val la pena parlar-ne. Ara bé, com a amants de la lectura, deuríeu contrastar les meues paraules amb els llibres. No és prudent fiar-se d'un editor! I ara us diré quina és la singularitat de «La Singular».

L'objectiu és clar: publicar obres de ficció que exploren les problemàtiques universals des d'una perspectiva actual: el fracàs de les relacions personals i sexuals, la maternitat, les discapacitats o els problemes d'habitatge. També oferirem obres que comprenquen tot l'espectre de gèneres i estils de vida: literatura més dura i directa, però també la *cozy literature*. En definitiva, «La Singular» és una aposta decidida per l'actualitat i la qualitat literària en què cada detall està perfectament pensat: des d'un disseny atractiu i modern que personalitza cada llibre, fins a un format compacte, portàtil i còmode, passant per una tipografia llegible i elegant. I uns títols curosament seleccionats per a oferir una experiència de lectura única. Comencem la col·lecció amb Saba Sams i el seu magnífic *Envia nudes*. Però la nòmina d'autors (d'autores sobretot), prepareu-vos, sorprendrà.

El meu desig és que totes aquestes paraules us siguin repetitives, que tot açò que he escrit ho veieu en cada títol de la col·lecció.

Joan F. Mira:

«La idea de la mediterraneïtat és pura retòrica»

Adrià Jaén Cuenca

Lingüista

Joan Francesc Mira (València, 1939) és una figura cabdal en la societat valenciana dels darrers temps. Antropòleg i sociòleg, sempre ha afirmat que el grec clàssic, llengua que coneix i estima intensament, ha sigut l'encarregat de portar els diners a casa. Ha escrit obres de culte, com *Crítica de la nació pura*, *Sobre la nació dels valencians* o *Borja Papa*, tot i que confessa que del que més ha fruit ha sigut de la traducció, en especial de la que feu de l'*Odissea*. Enguany Bromera, que coneix ben bé la vàlua d'aquest homenot, reedita una de les grans novel·les de València: *Els treballs perduts*.

***Els treballs perduts*, un títol que té al darrere una referència clàssica –com no podia ser d'una altra manera venint de qui ve– ben coneguda. Quina?**

L'esquema, diguem-ne, de fons que té el llibre són els dotze treballs d'Hèrcules. Cada treball està localitzat en un barri o en un espai definit de València, i cada un també té unes escenes que són més o menys emblemàtiques del mite. L'estructura i la temàtica de la novel·la és eixa, tot i que cada capítol correspon també a una situació o a un problema i a un espai de la ciutat.

Què fa que el protagonista, Jesús Oliver, esdevinga un heroi com Hèrcules en la València dels anys 80?

És un heroi frustrat. En comptes de ser poderós, altiu i dominant, és una víctima. En la novel·la és un heroi fracassat, no és un heroi que aconsegueix les coses, és un heroi a qui li cau tot damunt i es troba problemes que és incapaç de resoldre.

Hi ha un moment de la novel·la en què Jesús Oliver passeja amb Marilín/Maria

pels carrers del cap i casal. Hi apareixen tota classe de botiguetes que ara han desaparegut. Al remat, el protagonista sentència que «ací hi havia moltes coses que ja només es trobaven als llibres». Quines coses de la València de la seua infància són història?

Han desaparegut les coses que habitualment desapareixen en qualsevol gran ciutat europea: la vida de barri, la vida de carrer, les botiguetes de tot tipus... Tot això ha desaparegut. No és el mateix que en un carrer hi haja quatre o cinc botiguetes que hi haja un El Corte Inglés.

Les ciutats modernes estan condemnades a esdevindre totes iguals? Si escriguérem la novel·la ara, el resultat seria el mateix?

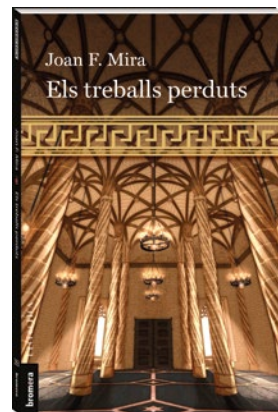
Naturalment, no. Si l'ambientàrem en el moment actual, no seria la mateixa novel·la. Pel que fa a les ciutats, per més que canvien en el mateix sentit, no són totes iguals. Hi ha coses iguals o equivalents en totes, però sobre un rerefons i sobre una estructura urbanística, arquitectònica o cultural que les fa diferents. Hi ha elements que les igualen tan sols superficialment. Passeges per València i passeges per Roma, que la conec prou bé, i evidentment no és el mateix. Sempre es respirarà un aire diferent a València i a París.

Com és aquest Hèrcules del cap i casal?

Jesús Oliver, d'una banda, és un home molt conservador i, d'altra, és molt sentimental. Defén la part de la ciutat que li ha tocat i ell voldria que la ciutat que ha conegut continuara més o menys igual. No és un intel·lectual, sinó que experimenta coses que no acaba d'assumir.

'Els treballs perduts'

Joan F. Mira
Bromera, 2024

El personatge admira Eiximenis moltíssim. Per què?

Eiximenis té una teoria de com ha de ser la ciutat ordenada i ben organitzada, i Oliver té una obsessió per l'ordre. Ell pretén fer una biblioteca de 144.000 volums, un nombre clàssic perfecte, dotze vegades dotze, i s'hi obsessiona. Una obsessió pels nombres, per l'ordre, per la numeració regular.

L'ordre, d'una manera o altra, és un element necessari en la vida i en la societat humanes. Una societat sense ordre és impossible!

En la novel·la, la plaça del Mercat es presenta com una «àgora mediterrània». Quin paper té la idea de la mediterraneïtat en el món actual?

El mercat serveix de punt de contacte. L'àgora a Grècia era mercat i lloc de trobada on predicar i discutir. L'edifici és esplèndid, per a mi és el millor mercat del món.

La idea de la mediterraneïtat és pura retòrica. Ara és un espai des del punt de vista econòmic, estratègic i polític relativament marginal. Ara bé, tot el món s'aclama al Mediterrani. És retòrica! Hi ha algunes organitzacions polítiques que diuen allò de ciutadans i ciutadanes de les dos vores de la Mediterrània! Els ciutadans i les ciutadanes de les dos vores de la Mediterrània el que han fet al llarg de la història és pegar-se hòsties entre ells. Pensar que hi ha hagut una espècie d'harmonia mediterrània, etcètera, etcètera... Això no succeeix. Què tenen en comú un egipci i un provençal? El personal sap poca història i poca geografia, i té molta fantasia.

Un dels escriptors que recentment ha lloat la novel·la ha sigut Rafa Lahuerta, autor de l'èxit de vendes *Noruega*. L'ha llegida? Què li pareix?

Sí, l'he llegida, i, en conjunt, em pareix una novel·la molt positiva i molt valuosa, perquè és un tipus de novel·la que no s'havia fet. *Els treballs perduts* et presenten llocs i espais de la ciutat i *Noruega*, en bona

mesura, és el mateix, però en un altre llençatge i en una altra manera d'escriure. Em pareix una novel·la molt útil i que feia falta.

Viu a Castelló de la Plana la major part del temps. Troba a faltar València?

Visc a Castelló transitòriament fa més de cinquanta anys, però no la trobe a faltar perquè jo tinc un piset a València, al costat de la Finca Roja, i el cap de setmana quasi sempre el passe allí. El meu poble continua sent València, inclús físicament. No podria passejar per València sense tindre-hi casa. He viscut en altres llocs, he viscut a Roma, a Princeton... Hi hagué un moment, quan estava als Estats Units, que vaig tindre l'oportunitat de quedar-me allà amb molt bones condicions, a la Universitat de Princeton, i m'ho vaig pensar i vaig decidir tornar a casa. Vaig renunciar a moltes possibilitats acadèmiques i universitàries per tornar a València. Ara bé, si haguera de triar una ciutat per a naixer, no triaria la capital valenciana, perquè moltes coses no m'agraden, i perquè, sobretot, molts

valencians i el tipus de trajectòria política i cultural m'agraden ben poc.

Quin és el seu carrer preferit? I el seu monument?

La Llotja, que és un edifici, sobretot per les columnes de l'interior, únic a Europa. És una peça única, una meravella gòtica i estètica. El barri que més m'agrada és el de la Xerea, en què hi ha uns quants racons molt interessants i molt bonics. I la gent no en parla! El barri del Carme està massa vulgaritzat i té massa trossos destrossats, mentre que la Xerea és molt tranquil i, entre cometes, molt autèntic.

Moltíssimes gràcies per l'entrevista i per tota la saviesa compartida al llarg de tants anys. El podem definir ja com una de les grans figures del segle xx i del segle xxi?

Gran? Mitjana? Sobre deu què seria? 7,5? Això m'és absolutament igual. Jo he fet el que podia fer. Potser hauria pogut treballar encara més, però amb quaranta llibres, dos mil articles curts i tres-cents articles ja n'hi ha prou.

LA REVISTA DE DIVULGACIÓ
CIENTÍFICA DE LA UNIVERSITAT
DE VALÈNCIA
SUBSCRIV-TE ARA
MÈTODE

Preu Subscripció anual (4 números l'any): 33€ per a Espanya, 45€ per a l'estranger. www.metode.cat

Els nous Premis Lliteraris Ciutat d'Alzira

Clara Vidal

Directora de Comunicació de Bromera

Els Premis Literaris Ciutat d'Alzira havien de celebrar-se el passat 8 de novembre en una gala que donava el tret d'eixida a una nova etapa. L'organització havia apostat per una renovació de la imatge de marca i un format que pretenia reivindicar el protagonisme de la ciutat. A més, s'havia incorporat un nou guardó honorífic, de caràcter social i cultural, que porta el nom de Dídin Puig i que està patrocinat per l'entitat bancària Caixa Popular.

Finalment, i davant la magnitud de la tragèdia provocada per la DANA, la 36a edició dels premis literaris més rellevants de les lletres valencianes, tant pel que fa a la dotació econòmica com a les modalitats que inclou, tindrà lloc el 12 de desembre i es convertirà en una gala solidària a benefici dels damnificats. A banda de la venda d'entrades dels assistents, també s'ha habilitat una fila 0 i tota la recaptació anirà destinada a Creu Roja.

Tot i que el nou format manté l'essència de la convocatòria literària, amb una dotació global de 72.000 euros i huit modalitats, l'acte de lliurament es farà, per primera vegada, al Gran Teatre d'Alzira. L'objectiu és acostar el certamen a la ciutat que li dona nom i convertir el tradicional sopar en un espectacle cultural que incloga música, dansa, lletres i teatre. La gala, que commemorarà la figura del poeta Vicent Andrés Estellés, serà presentada per la coneguda Maria Juan.

Durant la cita, els assistents podran gaudir de les actuacions de Niuss, Andreu Valor, Noèlia Pérez i Mireia Vives.

Una altra de les novetats és el guardó honorífic Dídin Puig. Aquest premi, que porta el nom d'una figura clau en la promoció de la cultura i els drets socials en valencià, reconeix la trajectòria cultural i cívica de persones i entitats compromeses amb la societat i està patrocinat per Caixa Popular. Es tracta, a més, d'un premi que estarà obert a la participació ciutadana a partir de tres candidatures que, cada any, proposaran les entitats implicades en els Premis Literaris Ciutat d'Alzira. En aquesta edició, les candidatures que opten al guardó són diverses i tenen en comú l'impacte que, des del seu àmbit, tenen en la

«Una altra de les novetats serà el guardó honorífic Dídin Puig, que reconeix la trajectòria cultural i social de persones i entitats.»

societat valenciana. Els tres aspirants són l'associació ecologista Xúquer Viu, el grup musical La Fúmiga i la companyia teatral Albena Teatre. El guanyador es donarà a conèixer també la nit del 12 de desembre.

La vetlada, que pretén ser un homenatge a les víctimes i als afectats, servirà com a punt de trobada de personalitats del món de la cultura i la societat valenciana. Cada any, el tradicional sopar aconseguia reunir més de 600 persones, però enguany s'ha decidit suspendre la part més festiva de la convocatòria i no hi haurà sopar.

Originals presentats el 2024

Enguany, el nombre d'obres presentades en totes les categories ha augmentat i la xifra total d'originals rebuts ascendeix a 296 (110 més que l'any passat). El Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira (dotat amb 16.000 €) i el Premi de Poesia Ibn Hafaja (dotat amb 5.000 €) han sigut les categories amb més participació.

Pel que fa a la resta de categories, s'han presentat 28 obres al Premi de Teatre Ciutat d'Alzira Palanca i Roca i 24 al Premi Internacional Enric Solbes d'Àlbum Il·lustrat Consorci Ribera i Valldigna, ambdós dotats amb 6.000 euros; 22 al II Premi Carme Miquel de la Conselleria de Cultura, amb una dotació econòmica de 15.000 euros; 16 al Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta, amb una dotació de 8.000 euros, i 16 al Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre, dotat amb 3.000 euros. Cal destacar que, en aquesta edició, tindrà un protagonisme especial el Premi Europeu de Divulgació Científica, que arriba a la 30a edició i que està patrocinat per la Universitat de València, amb una dotació de 12.000 euros.

teraris d'Alzira

També és novetat que enguany tots els noms dels guanyadors es donaran a conèixer la mateixa nit del 12 de desembre.

«Tota la recaptació de la gala anirà destinada als damnificats de la DANA a través d'una donació íntegra a Creu Roja.»

Una edició excepcional

En qualsevol cas, ens trobem davant d'una edició excepcional en què les principals entitats organitzadores, l'Ajuntament d'Alzira i Bromera, no han perdut de vista la realitat que ens envolta i han decidit transformar els PLCA en un acte marcat per la solidaritat i el record a les víctimes.

Guardó dels Premis Literaris Ciutat d'Alzira.

El compromís amb la tradició, el territori i la llengua foren els protagonistes de les obres guardonades el 2023 i publicades per Edicions Bromera durant el 2024. És el cas de *Nascuts del fang*, de Víctor Labrado, Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira, ambientada a l'Albufera en temps del franquisme o *Terra endins. Pensar el futur des del poble*, de Maria Josepa Payà, Premi d'Assaig Mancomunitat de la Ribera Alta. Les altres obres publicades han sigut *Autoretrat*, d'Albert Martínez, Premi de Teatre Palanca i Roca; *Helena*, de Jesús Mollà, Premi de Narrativa Juvenil Carme Miquel; *El pianista a l'armari*, de Marià Veloy, Premi Ibn Hafaja de Poesia; *La vall del tresor*, de Mariano Casas, Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre; *Un món magnètic. L'omnipresència dels imants*, de Francesc Lloret, Premi Europeu de Divulgació Científica, i *El monstre petorro*, de Paco Cholbi i Carles Arbat, del qual s'han venut els drets a Estònia.

Fila 0
a benefici dels
damnificats

Paco Alonso:

«En l'esmorzar eludim la cuina de l'arròs, cosa que ens permet veure la grandesa del rebost valencià»

Concha Baeza

Periodista

Paco Alonso (Caracas, 1960) fa molts anys que es dedica a fer periodisme gastronòmic amb tant d'humor com amor a la terra, als seus productes i a les seues singularitats. Primer, va lliurar una batalla en defensa de la paella i va demostrar que la seua varietat pot ser quasi infinita, però que mai serà arròs amb coses. Després va arribar el torn dels esmorzars, eixa manera de fer comunitat de bon matí. I després d'anys d'articles i investigació, viatges i tastos, arriba aquest llibre del qual parlem, per descomptat, després d'una gloriosa col·lació.

És aquest llibre la culminació d'un llarg treball?

Aquest llibre és la culminació de tretze anys ficat en el projecte de l'esmorzar. Però també és el resum de tot el que he après sobre la gastronomia valenciana. Perquè l'esmorzar ens permet visualitzar tot el que hi ha en aquesta: els productes, els territoris o les transformacions.

És a dir, que parlem de gastronomia local.

L'esmorzar té una cosa tremendament interessant i és que eludim la cuina de l'arròs, cosa que ens permet veure la grandesa del rebost valencià. Perquè la cuina de l'arròs ha impedit veure coses fantàstiques que sí que es veuen en l'esmorzar.

I què trobarà el lector en aquest llibre?

Primer es farà una gran pregunta: per què esmorzem els valencians? O per què esmorzem més que uns altres? Perquè això no és patrimoni nostre. Era un costum general de quan la gent treballadora s'havia d'alçar amb les gallines i necessitava una aportació nutricional a mitjan matí per a continuar segant, pescant o fent treballs físicament durs. Després, amb la Revolució Industrial, arriba la mecanització i el treball es desplaça al sector serveis. Ja no estem doblegant el llom i, no obstant això, ací continuem doblegant i tallant el llomello en trossets i fent brascades amb formatge fos. És a dir, continuem menjant com abans i parant de 9 a 11, especialment als pobles.

L'esmorzar és un fenomen de poble?

Sí, perquè la ciutat sempre ha funcionat amb polsos de ciutat i ha estat menys lligada als treballs físicament durs. En canvi, als pobles aquest ritme s'ha respectat, sabent que al del taller el

pots trobar a les nou i mitja o les deu al bar, esmorzant.

Hi ha una manera d'esmorzar valenciana?

Els canvis socials han fet que en molts llocs ja no s'esmorze o que es faça com a Catalunya, només els caps de setmana i amb forqueta. Ací s'ha mantingut l'esmorzar amb moltes variants, perquè l'esmorzar va per comarques. A València s'esmorza d'entrepà, a Castelló s'esmorza en plats i a les zones de la Marina i de la Safor prefereixen les coques. Hi ha moltes maneres d'esmorzar i, en contemplar-les, veus que dins de l'esmorzar trobem la història de l'hostaleria. Perquè els bars no han estat ací sempre, abans eren tavernes per a beure vi en porró i menjar el que es portava de casa.

L'esmorzar és cuina?

L'esmorzar és cuina casolana, cuina ètnica, la cuina que s'ha fet sempre. És cert que hui en dia també hi ha un vessant elitista, però això no canvia el fet que l'esmorzar ha contribuït a mantindre guisats que ara s'estilen: la sang amb ceba, la tripa, els patonets de porc, les lleteroles, el figatell... els menuts.

És cuina de pobres?

És menjar que té un origen humil. La base de l'esmorzar està en els aliments que es podien emportar de casa i passar una jornada de treball sense refrigeració. Cansalada, saladura, formatge curat i, per a compensar, un xanglot de raïm, unes faves, una tomaca, una ceba: era un lot de calories i proteïnes per a aguantar segant. Com deia Grande Covián, aquell farcelllet era menjar d'astronauta. A la taverna els servien el vi acompanyat de cacaús, tramussos i olives. I envinagrats, que animaven a continuar bevent, o favetes coentes.

'La cultura de l'esmorzar'

Paco Alonso
Bromera, 2024

Té futur l'esmorzar?

No sabem on acabarà l'esmorzar, perquè això és com les falles, que comencem cremant quatre mobles a la plaça i ara n'hi ha d'especial. I més ara que s'estila el *brunch*. I que conste que a mi no m'agrada enfrontar-los, sinó comparar-los, perquè uns mengen ous Benedict i *muffins* i nosaltres truites o coca bova. I és veritat que no tenim *bloody Mary*, però tenim el cremadet. De fet, hi ha hotels que fan picades d'ullet molt interessants oferint aquests productes molt locals en el seu horari de *brunch*.

Amb aquest llibre fixes el teu treball més recent. És el tancament d'aquest projecte?

Al contrari. És ara quan el projecte comença a créixer amb altres formats i una projecció diferent i molt més àmplia.

Producte, història i una guia amb molt d'humor.

Si el signa Paco Alonso, el llibre ha de dibuixar un somriure i provocar una fam irrefrenable. És la marca de la casa. Acompanyada, per descomptat, del rigor i la recerca dels perquès que identifiquen el bon periodista.

El treball d'Alonso repassa la història i les arrels socials de l'esmorzar valencià i, per descomptat, fa un recorregut de nord a sud per les nostres comarques. Un recorregut que l'autor ha fet aquests últims anys en format periodístic i gràcies al qual ha revitalitzat productes com els entrepans de carn de poltre o el figatell, una exquisidesa de la Marina i la Safor que ara està en molts més bars.

Tenen els seus propis capítols els aliments imprescindibles en l'esmorzar, les

dones que esmorzen i el cremadet. I per a parlar dels fermentats, Alonso ha comptat amb la col·laboració de Juli Peretó, catedràtic de Bioquímica de la Universitat de València.

No podia faltar en la publicació una guia dels 101 millors bars per a esmorzar, ordenats per tipus d'esmorzar, del clàssic al gastronòmic. Perquè n'hi ha per a tots els gustos. I, per a tancar, el glossari.

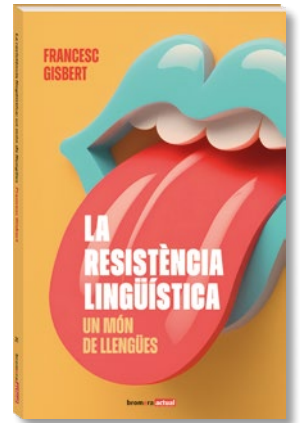
L'esmorzar és, en definitiva, el protagonista del llibre, amb la cultura que l'acompanya i la litúrgia que el converteix en un moment sagrat. I amb tot l'humor del món, perquè Alonso és capaç de descobrir l'*outfit* perfecte per a l'esmorzar o de desemmascarar els valencians que es disfressen de ciclista els dissabtes per a, com ell diu, «anar-se'n amb els col·legues a esmorzar i posar-se del revés».

Resistir o morir

'La resistència lingüística.
Un món de llengües'

Francesc Gisbert
Bromera, 2024

Carles Fenollosa

Filòleg i escriptor

Diu Francesc Gisbert, a l'inici del seu assaig *La resistència lingüística*, que l'obra té un propòsit: «divulgar i comparar la realitat sociolingüística d'una trentena de llengües», tot per a tindre a l'abast «exemples reals de camins a seguir o defugir» en el nostre cas, és a dir, el del valencià. El context en què apareix el llibre és inèdit i preocupant, és cert: s'accelera el procés d'extinció de llengües i cultures, paral·lel al d'uniformització neoliberal global. Ara bé, per a encarar-lo hi ha moltes vies possibles, des del fatalisme pessimista a la més rabiosa militància. La seua és la resistència activa.

Per a abastir-la de raons, presenta un llibre amb cinc eixos que apleguen textos breus, concisos i il·lustratius sobre diverses llengües: llunyanes, europees, «ressuscitades», llengües en suposada «convivència» i, finalment, el nostre cas i les seues alternatives. Alguns papers es troben més prop del reportatge i no s'estalvien anècdotes personals o biografies memorables; d'altres, en canvi, s'acosten a la reflexió assagística. Siga com siga, el to és sempre personal, planer, divulgatiu i assequible. És eixe un dels seus objectius, de fet. I l'activisme. No és un llibre amb gust de cendra.

Gisbert, deia, comença per les llengües més llunyanes. El primer cas que tracta és el del Canadà, d'antic colonialisme desacomplexat i assimilador. Entre altres qüestions recorda Chanie Wenjack, un jove de dotze anys, de la tribu Ojibwa, que fugí de l'internat a Ontàrio on havia sigut tancat. Volgué tornar a sa casa... a 600 km de distància. Morí de camí, de fam i hipotèrmia. El tema a Austràlia fou similar i tingué cims espectaculars –per la psicopatia de

l'extermini– com el de Tasmània. En general són històries tristíssimes i que encomanen poca confiança en l'ésser humà.

Resistència i activisme

D'altres, en canvi, són més alegres: per la tossuda resistència a la desaparició. Hi ha el noongar, que, com a llengua viva en constant evolució, ha creat un neologisme per a fer referència als parlants nous: els «retrobats». Un altre retrobament és el maori, lligat a la «nova» identitat neozelandesa i un avís a navegants: si una llengua se sent part indistingible i atractiva d'un poble, no s'amaga. Ni que siga per estètica... A Sud-amèrica tracta el cas tan peculiar del rapanui, i els del guaraní i el quítxua, que ens poden semblar «sentimentalment» més propers i dels quals es desprén una lliçó: «El bilingüisme és una trampa si no es prenen mesures per a protegir i potenciar la llengua pròpia».

Més coneguts, *a priori*, són els casos de llengües europees minoritzades que comenta en la segona part, com el del basc, «el de major èxit de l'estat» per «l'interés i la voluntat de la majoria de la societat basca», o siga, a dreta i esquerra. Hi ha també el gallec, amb la delicada –i eterna– qüestió del lusisme o no lusisme, i el bretó, d'història insigne, però que es dessagnà al segle XX i que ara lluita per sobreviure. Igualment ho fan l'occità, que tracta tot seguit, o l'escocés –no el gaèlic escocés, comptel–, paradigma dels processos de *convergència*, en què una de dues llengües familiars s'ofega per mimetisme amb l'altra. Gisbert tampoc oblida el gaèlic irlandès, ni l'àrab i l'amazic.

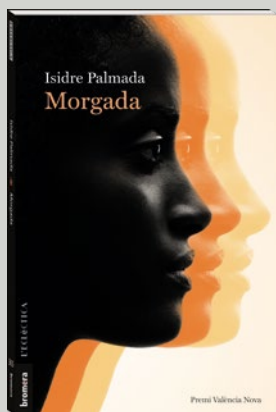
En la tercera part, se centra en casos de «resurrecció» lingüística tan diferents i tan fascinants com el wampanoag

a l'actual Massachusetts, el hawaià, l'hebreu i el manès de l'illa de Man. Pel que fa als casos de «convivència», es tracta el de Suïssa i Bèlgica, *a priori* modelica... però en realitat no tant; el del continent africà, autèntic «laboratori» de contacte de llengües; el de l'estat de Sud-àfrica, el que més llengües oficials té del món; el de la immensa Índia, o el de Rússia, França i la Xina, sempre de vel·leïtats imperials... i imperialistes. El llistat, el tanca l'anglès i el seu futur, que serà el futur del món, ben mirat.

Una mirada endins

I el valencià? La cinquena i última part de l'assaig encara la problemàtica a casa nostra amb el cor a la mà. Gisbert planteja preguntes, sense defugir les incòmodes, i les respon. Clar i directe, dona munició –arguments– als resistents. No amaga el valor del plurilingüisme, però també reivindicava la defensa de la identitat pròpia. Al final, la lliçó és clara: les llengües que han pogut arribar fins ací, sobreviuran si ho volen els seus parlants: «*La resistència lingüística*», conclou, «som nosaltres». I tant.

Premi València Nova

Morgada

Isidre Palmada

«L'Eclèctica», 365

216 pàg. Bromera, 2024

La novel·la d'Isidre Palmada explora les vides interconnectades de diversos personatges que habiten a la ciutat de Banyoles. Morgada, amb 18 anys acabats de fer, serà partícip de la història de la seua família, ben lluny de la idea convencional d'aquesta institució.

Estem davant d'una obra intensa i esquinçadora que explora els racons més foscos de la condició humana a través d'una narrativa que mescla dolor, amor i redempció. Les vides d'Àngels, Blai i Niouma s'entrellacen en un triangle amorós complex i ple de secrets.

Aquesta història, guanyadora del Premi València Nova de la Institució Alfons el Magnànim, utilitza una narrativa que es mou entre el present i el passat, i això permet als lectors descobrir lentament les capes de cada personatge. La prosa és rica en detalls emocionals i captura l'angoixa, l'amor i la desesperació dels protagonistes.

Banyoles, amb els seus racons històrics i els seus habitants, actua com a teló de fons per a aquestes històries de lluita, amor i redempció que conformen un mosaic ric i emocional de la vida en aquesta ciutat. Palmada debuta amb la seua primera novel·la, una narració que tracta temes universals com la maternitat i la identitat.

Premi València

Anatomia patològica

Vicent Borràs

«L'Eclèctica», 364

152 pàg. Bromera, 2024

Anatomia patològica és un dietari íntim i emotiu que narra l'experiència de Vicent Borràs en un temps marcat per la diagnòsi i el tractament del càncer. Borràs ens fa partícips del seu dia a dia al llarg de l'any i mig que va patir la malaltia. I ens fa partícips de tot: dels dies bons i dels no tan bons. Perquè, com diu ell, «hi ha temporades fetes de dies bons i altres de dies que no ho són tant. Hi ha dies cavall, radiants, veloços, elegants que cavalquen el temps com qui va de passeig [...]. També hi ha, però, dies cuc. Dies d'arrossegar-se, de no poder alçar el cap».

També hi ha un tercer tipus de dia, segons ell, els dies gat. «Dies de fer, desfer i refer. De caure i alçar-se. Dies que arquegen el cos com un arc elegant i s'ajauen a terra i s'adormen. Són els dies gat dies de resistir».

Aquest dietari ens ajuda a comprendre la complexitat de la vida quan es travessa per un càncer, però també el valor de la lluita i la necessitat de trobar sentit enmig de l'adversitat. L'autor ens obri les portes de sa casa i d'ell mateix perquè entrem i l'acompanyem a cada revisió mèdica, a cada anàlisi, a cada passeig i en cada reflexió. Perquè, com diu ell, «els dies cavall i els dies cuc són singulars. Els dies gat són plurals».

Premi València

Venien i se m'enduïen

Ismael J. Sempere

«Bromera Poesia», 165

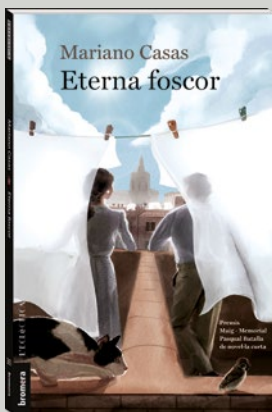
88 pàg. Bromera, 2024

Els premis literaris ens permeten, moltes vegades, descobrir noves veus que d'una altra manera hauria sigut difícil conèixer. És el cas del Premi València de Poesia 2023, atorgat a Ismael J. Sempere, un jove del 1995 nascut a Alfafara que ha escrit un poemari àgil i molt pròxim a la tradició oral.

Venien i se m'enduïen versa sobre temes com la natura, el temps i la memòria. En paraules de Mireia Casanyes, autora de l'epíleg: «La veu poètica d'Ismael Sempere sembla llavors de cants antics, com qui va a recollir l'aigua d'una séquia i la porta al poble».

Així, els versos d'aquest poeta evocuen els camps d'oliveres, les canyes, les séquies, la terra humida i la mar. Ens situen en paisatges coneguts i pròxims per a endinsar-nos en les imatges creades per Sempere.

Abans d'aquest poemari, l'autor havia publicat *Pan de luna* (2019), XXII Premi Marc Granell-Vila d'Almussafes, i *Sem* (2020), XVII Premi Universitat de València d'Escriptura de Creació. Ha participat en revistes com *Poetry Spam*, *Gargots*, *Revista Literària* o *Caràcters*. Una vegada més, hem de donar les gràcies als certàmens literaris per descobrir-nos veus que, tot apunta, han arribat per a quedar-se.

Premis Maig
Memorial Pasqual Batalla
de novel·la curta

Eterna foscor

Mariano Casas

«L'Eclèctica», 361

152 pàg. Bromera, 2024

Mariano Casas torna a la literatura per a adults amb una novel·la que ens parla de la invisibilitat dels artistes i dels intel·lectuals valencians en el context de la dictadura franquista. I ho fa a través de la història d'un poeta a qui li furten la seua obra i, per tant, el seu reconeixement literari.

La novel·la, guardonada amb el Premi Maig - Memorial Pasqual Batalla de novel·la breu, és una reivindicació de la importància de la recuperació de la memòria històrica, i fa un retrat d'una societat en què la gent amb una intel·ligència curta i una ètica pobre creixia econòmicament, socialment i culturalment davall del paraigua del dictador. Així, amb un estil àgil i directe, *Eterna foscor* ens ofereix una lectura agradable mentre contemplem com era la vida dels vençuts de la Guerra Civil espanyola en l'Espanya de la postguerra.

Tot comença quan Lúdia, fruit de la casualitat, troba un poemari d'un autor valencià poc conegut, Quintí Bolinches. L'obra la impressiona tan profundament que queda bocabadada quan a la universitat, la seua professora, llig un poema que s'assembla molt al de Quintí, però aquesta vegada signat per un tal Jesús García...

Premi Ciutat d'Alcoi
de Teatre Pep Cortés

Clandestins

Rodolf Sirera

«Bromera Teatre», 100

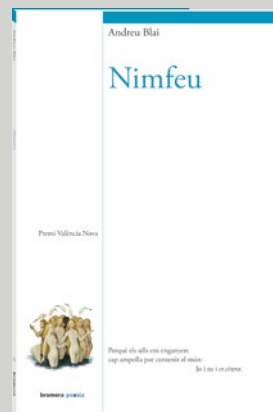
120 pàg. Bromera, 2024

Amb *Clandestins*, Rodolf Sirera ens regala una impactant obra de teatre inèdita, àgil i captivadora, en què ningú és qui pareix ser. Ambientada en el Brasil dels anys 60, en plena dictadura, l'autor juga amb les identitats falses i els infiltrats, i construeix un relat on regna el subterfugi, la trampa i la desconfiança.

L'obra ha sigut guardonada amb el 49é Premi Ciutat d'Alcoi de Teatre Pep Cortés i ens conta la història de Gabriela, la dona de Rodrigo, un activista revolucionari que ha fugit a Cuba. Això sí, la policia del règim està convençuda que Rodrigo ha tornat al Brasil per tal d'escometre actes terroristes i, per això, comencen a investigar Gabriela. Aquesta troba refugi al col·legi religiós on treballa com a professora de francès, però no per molt de temps...

L'acció té lloc a Rio de Janeiro, antiga capital de la República del Brasil, en un moment en què els militants d'esquerra comencen vagues i accions de protesta contra la dictadura militar.

En Bromera podem trobar altres obres de teatre de Sirera, com *El verí del teatre*, en què l'autor explora els límits que separen la realitat de la ficció en una història que analitza les dinàmiques de poder entre els éssers humans.

Premi València Nova

Nimfeu

Andreu Blai

«Bromera Poesia», 166

72 pàg. Bromera, 2024

En *Nimfeu*, la veu poètica es projecta cap al món de la infantesa i tracta de dibuixar un món imaginari en què el passat és, al mateix temps, confort i castic, evolució i obstacle.

Aquesta obra fou la guanyadora del Premi València Nova de Poesia en València 2023 de la Institució Alfons el Magnànim. El guardó fou atorgat per un jurat que va voler destacar la gran faena lingüística i formal de l'autor, Andreu Blai, que ha aconseguit, en paraules seues, «combinar la tradició amb una veu pròpia».

Blai és graduat en Sociologia i Ciències Polítiques i té el màster en Pensament Filosòfic Contemporani de la Universitat de València. Ha participat en diversos certàmens, com l'Art Jove de Poesia Salvador Iborra, en què va ser finalista. L'any 2022 va fundar la revista de literatura catalana *Caldesa*, de la qual és actualment editor. També ha col·laborat en diversos mitjans, com *La Veu dels Llibres*, *Garabatos* o la revista *Laocoonte*, dedicada a l'estètica i la teoria de les arts.

L'any anterior va guanyar el mateix premi *Getabako*, amb autoria d'Esther Climent Gosp. Un poemari que treballa el haiku i altres formes poètiques nipones tradicionals.

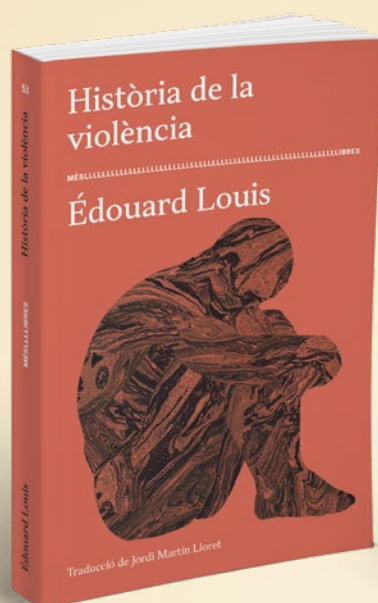
MÉSLLLLLIBRES

La millor literatura internacional en català

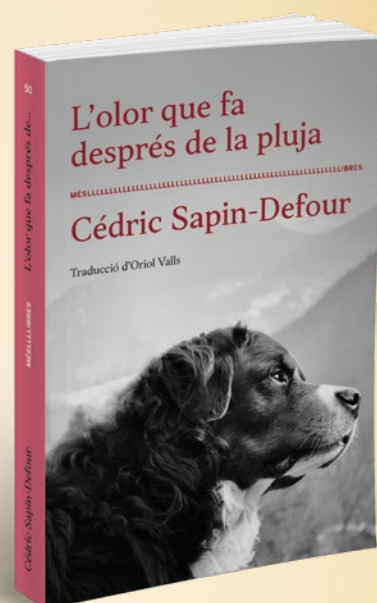
La vida dels que es queden

«Quan tornis jo ja no hi seré.» Aquestes són les últimes paraules de S. a Matteo. S. estava acabant d'emportar-se les seves coses del pis de Matteo després que haguessin decidit separar-se. Aquell dia Matteo torna a casa, la casa on han viscut junts durant set anys, i descobreix que S. s'ha tret la vida.

Història de la violència

Vaig conèixer en Reda una nit de Nadal. Jo tornava a casa cap a les quatre de la matinada. Se'm va acostar i li vaig proposar que pugés al meu estudi. Vam passar la nit junts, parlant, rient. Cap a les sis va treure un revòlver i va dir que em mataria. Em va insultar, va provar d'estrangular-me i em va violar. L'endemà van començar els tràmits mèdics i judicials.

L'olor que fa després de la pluja

Un home i el seu gos. Sapin-Defour i l'Ubac deixen entrar el lector en la intimitat dels seus tretze anys de convivència. No cal que t'agradin els gossos per quedar atrapat en aquesta història, perquè al capdavant el que s'hi explica és la relació entre dos éssers que s'estimen, i això és ben universal.

Iván Barreto

aterra a Animallibres i Més Llibres

Paula Ramos

Periodista

Els segells Animallibres i Més Llibres inicien una nova etapa amb la incorporació al seu equip d'un nou editor, Iván Barreto, que agafa el relleu de Jordi Martín Lloret. Barreto, amb una llarga trajectòria en el món editorial català, assumeix el repte amb il·lusió i amb la voluntat de seguir fent créixer ambdós projectes.

Quins aspectes del projecte et van atraure per a sumar-te a Animallibres i Més Llibres?

Animallibres és un segell consolidat amb un catàleg ric i autors de projecció tant a escoles com a llibreries. Té llibres que són tot un clàssic i és sinònim de qualitat. Alhora, fa propostes divertides i juganeres. Ho té tot. Més Llibres està a primera línia de la literatura contemporània, amb autors premiats i d'altres amb propostes que no et deixen indiferent. Tot això em va motivar a sumar-m'hi!

Com veus el futur d'Animallibres? Hi haurà nous enfocaments o tendències que vulgues incorporar?

Hi veig moltes oportunitats. La LIJ ha canviat bastant els darrers anys, sobretot influenciada per les xarxes i la tecnologia. Però també darrerament amb la irrupció del còmic i l'èxit de la novel·la juvenil. Tindré l'ull posat en aquestes tendències i les que puguin sorgir, sense perdre de vista la qualitat literària i la recerca de nous clàssics.

Més Llibres s'ha destacat per la seua aposta per la narrativa contemporània. Quin serà el teu enfocament?

M'agradaria poder donar diversitat al catàleg amb més veus d'autors d'altres lati-

tuds, però també amb allò que es fa aquí i ara. Penso que hi ha una gran oportunitat a la no-ficció ara mateix.

Quin paper creus que han de jugar les editorials en la promoció de noves veus, especialment en un moment en què hi ha tanta oferta literària?

Les editorials hi tenen un paper fonamental. Han de donar valor a les propostes que surten a les llibreries i saber connectar amb els potencials lectors. Si això no es produeix, perilla la diversitat del contingut i l'oferta esdevé uniforme.

Com planeges equilibrar la teua direcció entre dues línies editorials tan diferents?

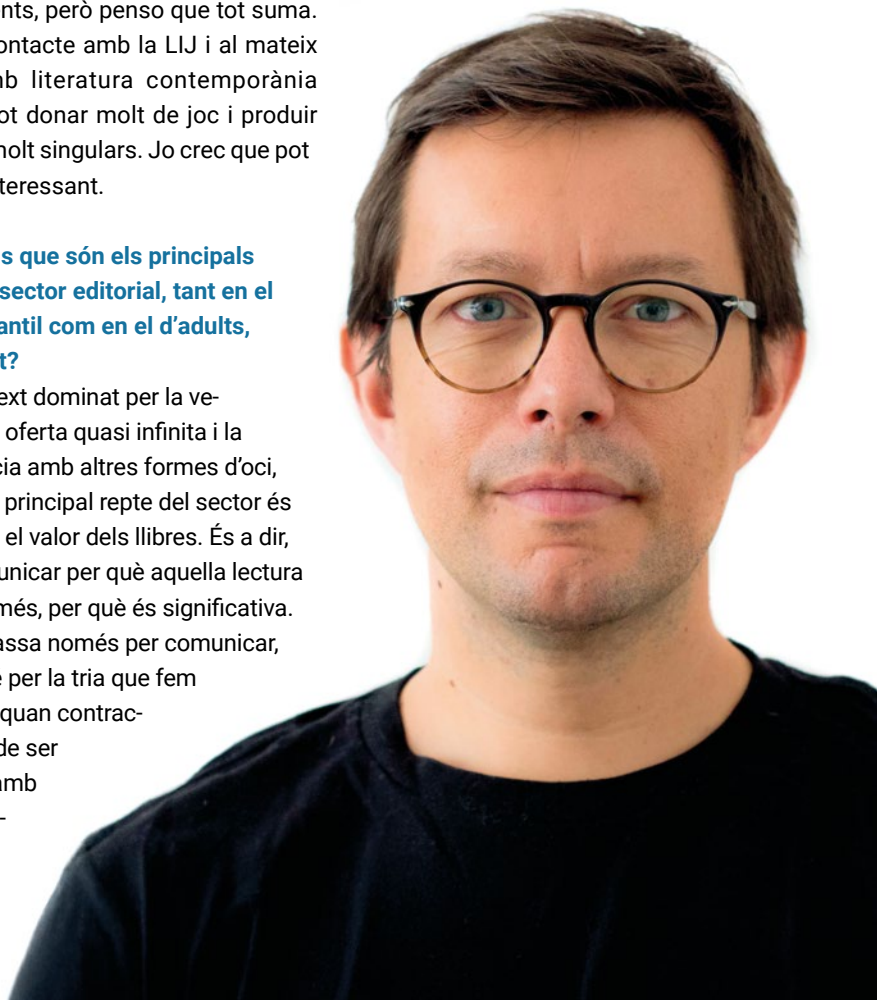
És cert que els catàlegs dels segells són molt diferents, però penso que tot suma. Estar en contacte amb la LIJ i al mateix temps amb literatura contemporània d'adults, pot donar molt de joc i produir sinergies molt singulars. Jo crec que pot ser molt interessant.

Quins creus que són els principals reptes del sector editorial, tant en el mercat infantil com en el d'adults, actualment?

En un context dominat per la velocitat, una oferta quasi infinita i la competència amb altres formes d'oci, crec que el principal repte del sector és transmetre el valor dels llibres. És a dir, saber comunicar per què aquella lectura no és una més, per què és significativa. I això no passa només per comunicar, sinó també per la tria que fem els editors quan contractem. Hem de ser rigorosos amb allò que publicuem.

Quins són els valors que consideres fonamentals per al desenvolupament d'un segell com Animallibres, especialment en la formació de futurs lectors?

Sens dubte la diversitat n'és un. Necessitem que hi hagi obres que puguin engrisar tota mena d'infants, no només aquells a qui ja els agrada llegir. I això ho tindrem amb diferents títols i gèneres. Si els infants tenen una experiència positiva i significativa amb la lectura, el més probable és que tornin a obrir un llibre. I això és bàsic per a la formació d'un lector.

Édouard Louis:

la veu de la nova classe obrera

Joan Canela

Periodista

L'esquerra als països d'allò que usualment anomenem Occident fa anys que viu un agre debat entre els qui sovint són anomenats identitaris –els qui avantposarien els drets de les «minories» LGTBI, feministes, migrants, persones no blanques, etc.– i els més tradicionals, que defensen tornar a posar al centre de forma pràcticament exclusiva la classe obrera, també coneguts despectivament com a roig-marrons. El debat, en els seus termes més simplistes i agres, no pareix deixar lloc per als matisos: si ets homosexual, feminista, ecologista i et preocupes pels drets del migrants, ets un elitista de classe mitjana desconnectat dels barris obrers. I, a l'inrevés, sembla que proposar polítiques de repartiment de la riquesa seria incompatible amb preocupar-se per les «minories» –que posem entre cometes, bàsicament, perquè sovint s'inclouen en aquest grup les dones, és a dir, la majoria de la població.

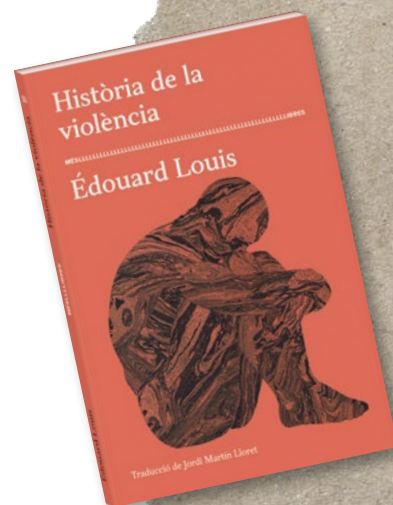
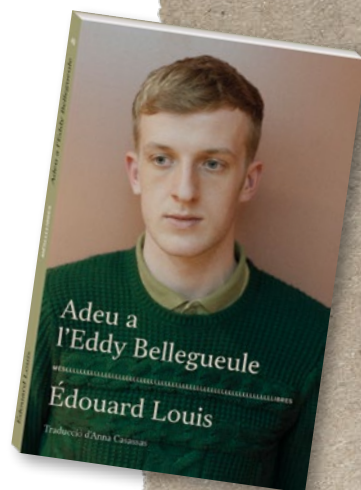
I enmig d'aquest debat, apareix la figura d'Édouard Louis, un jove de classe obrera, homosexual, preocupat per les «minories» i que posa el dit en totes les llagues que pot, sense deixar-se'n cap: assenyala les contradiccions d'uns i altres, recorre les complexitats de la vida real amb tots els infinits matisos de gris i denuncia tant el masclisme i l'homofòbia dels entorns obrers com l'elitisme i la desconexió social del progressisme intel·lectual. I tot açò sense renunciar a una postura política radicalment d'esquerres sense embuts, amb una prosa directa i, si cal, crua. Un estil que fa justícia a la sinceritat amb què aborda els temes.

No és estrany que a França s'haja convertit en molt més que un èxit de vendes. Louis és una estrella mediàtica, amb aparicions televisives habituals, un

documental sobre la seua vida i adaptacions al teatre. Si Houellebecq és la veu de l'home blanc heterosexual que, perdut el seu rol en el món, vira cap al reaccionarisme, Louis és la veu del seu fill, un nou proletari capaç de construir un nou relat esquerrà que aborda la interseccionalitat de les diferents opressions que ens travessen. El seu particular viatge, des de la «traïció de classe» que relata a *Adeu a l'Eddy Bellegueule* fins a la posterior recuperació de la consciència obrera a *Qui va matar el meu pare*, l'avalen per a parlar-ne. No és estrany, doncs, que se n'haja dit que és una Annie Ernaux, «sense tanta sociologia».

«Una prosa directa i, si cal, crua. Un estil que fa justícia a la sinceritat amb què aborda els temes.»

Però Louis va més enllà. Afegeix a la seua precisa anàlisi un precís estudi de la violència –tant la que pateix, l'homòfoba, com la que genera, la racista– mirant més enllà dels actes concrets, però sempre des de la primera persona i la pròpia experiència. Un exercici que desenvolupa magistralment en *Història de la violència*, on és capaç de convertir uns fets traumàtics en una lúcida mirada cap a les estructures que generen aquesta violència. Les evidents i les que no ho són tant, les institucionals i les que es reproduïxen en el cos social de forma inconscient. Com a expert en Michel Foucault, Louis és capaç d'anar més enllà del simplisme del «poder roï» i mirar directament aquells moments en què som víctimes o botxins. O les dues coses a la vegada.

Descobrint el món als infants

Paula Soriano

Editora

A Bromera entenem que, en un món cada vegada més complex i divers, és essencial que els menuts de casa tinguin accés a materials que no només els entretinguen, sinó que també els preparen per a entendre i afrontar la realitat amb una ment oberta al coneixement pràctic i a l'esperit crític.

Dins del nostre catàleg hi ha una col·lecció que m'estime especialment: els àlbums de divulgació «Descobrint el Món», llibres de no-ficció infantil que pretenen estimular la curiositat natural dels xiquets i les xiquetes per aprendre ciència, història, natura o cultura, a més de promoure valors com la diversitat, el treball en equip i la resiliència.

Allà trobareu títols com la sèrie «Top Ten», en què, mitjançant una classificació dels dinosaures més perillosos o els volcans més explosius, aprendrem anècdotes i coneixements bàsics sobre cada camp. També descobrirem les maneres naturals que té la Terra per a compensar l'excés de CO₂ en l'obra *Aires de canvi*, tot això acompanyat d'unes excel·lents il·lustracions.

Però hi ha una altra manera d'aproximar-se a la comprensió de l'entorn i d'u mateix mitjançant la narració d'històries i l'observació de la vida d'uns personatges. És ben sabut que els aprenentatges es construeixen millor per mitjà dels exemples. Parle de la ficció infantil d'autoajuda, que no sempre és considerada literatura però que connecta molt bé amb els lectors més joves i resulta molt útil a les famílies que necessiten orientació a l'hora de tractar temes complicats. Una bona mostra n'és l'àlbum il·lustrat *Quan la nostra casa es va partir*, un relat que tracta el divorci representat per una casa dividida per la meitat per un clevill.

Sapere aude!

LlJ i autoajuda: entendre's a un mateix per a entendre el món

Miriam Bouiali

Periodista

En els catàlegs de les editorials que publiquen llibres de no-ficció infantil i juvenil hi ha títols que poden servir a les famílies i ensenyants a l'hora d'acompanyar els adolescents i els infants. Alguns d'aquests títols, que podrien ser qualificats d'autoajuda, contribueixen a entendre els canvis que comporta la vida i que es descobrixen i s'experimenten per primera vegada durant la infància i l'adolescència.

La lectura permet viatjar i viure múltiples vides sense moure's del seient, però també entendre la realitat i el món actual. L'edat no és excusa ni impediment i la no-ficció s'obri pas també en cada vegada més títols d'infantil i juvenil. El Pla de foment de la lectura 2021-2024 del Ministeri de Cultura inclou l'aposta pel desenvolupament de projectes «per al foment de la lectura de no-ficció, especialment dirigits al públic adolescent»; i per a set de cada deu lectors de 10 a 13 anys, «llegir ajuda a comprendre el món que ens envolta», una xifra que augmenta a nou de cada deu entre els lectors de 14 a 18 anys, segons una enquesta de la Fundació FULL.

Els adolescents busquen respostes en els llibres, i els pares i les mares, una ajuda per a educar els més menuts. Si en el primer cas, molts autors se centren en qüestions sobre l'autoestima, el *body positive*, les relacions, la identitat, addicions tecnològiques o la salut mental en general, en el segon, es busquen recursos que acompanyen els primers canvis vitals. Què fer quan arriba un germanet; per què el iaio ja no està; com superar la por a la foscor; com començar a fer coses a soles, o per què el nou company del col·le ve d'un altre país o té una família diferent... són alguns dels temes.

Si sempre han existit els llibres divulgatius (sobre la Terra, l'espai, els animals...), ara se suma una tendència paral·lela a l'autoajuda per a adults. *El poder de l'optimisme*, de Rafael Santandreu; *Crec en mi*, de Miriam Tirado; *El monstre de colors*, d'Anna Llenas; *La magia del orden*, de Marie Kondo; *Mindfulness para niños*, de Susan Kaiser Greenland; *Cómo hacer amigos e influir sobre las personas*, de Dale Carnegie... són alguns dels supervendes.

En el catàleg de Bromera trobem èxits com *A voltes la mare té el cap ple de trons*, de Bea Taboada, autora també de *Què et passa, bebè?* En la mateixa línia, hi ha alguns títols de Rocío Bonilla de la sèrie de «Babymoni», com *M'enfade!*, *Arrepleguem!* o *Tinc por!*; així com *Quan la nostra casa es va partir*, de Marina Aguirre, que parla de la separació, o *Què t'ha passat?*, de Josep Gregori, sobre l'assetjament escolar. Per a més majors, amb vocació d'entretindre i ensenyar, trobem *Laia juga amb el mòbil*, d'Enric Senabre, *Regla núm. 1*, d'Idoia Iribertegui, que va inaugurar la col·lecció «La Tira», o *M'entenc, però no sempre*, de Valentín Coronel, sobre la salut mental.

Patricia Martín, directora editorial de la catalana Flamboyant, explica que fan llibres «per a llegir i passar una bona estona d'oci i diversió», però són conscients que «de vegades es converteixen en una eina per a pares, educadors, mestres i nens». «Donen ajuda per a explicar un dol, una separació, un canvi de casa... per a llegir-los en companyia», corrobora, al mateix temps que recorda que temàtiques sobre els pensaments, les habilitats socials o les relacions «es tracten molt en adults però també es poden parlar amb xiquets». Tot i això, no deixen de ser llibres «atractius, bonics i amb històries agradables de llegir, eixa part és molt important,

la de passar una bona estona i que hi haja, també, plaer estètic», assegura.

Flamboyant té en el seu catàleg la coneguda sèrie del «Monstre de colors», amb contes sobre educació emocional en més de 40 idiomes. També hi destaca la sèrie «Canvis», d'Estefanía Romero, que és part de la col·lecció «Grans eines per a petits guerrers», on també s'ha publicat *Bullying*, de Coni La Grotteria, mestra d'Infantil a València.

Per a ella, aquests llibres «permeten treballar la gestió emocional i que els infants identifiquen i verbalitzen què els passa a través dels personatges i situacions similars». «Més que autoajuda, són llibres d'acompanyament adaptats a cada edat i llenguatge i és importantíssim per a la gestió emocional i les habilitats socials», incideix La Grotteria.

En l'àmbit valencià, a més de Bromera, tenen no-ficció Andana, Caliu, Sembra o Bullent, i també Litera, dedicada al 100% al llibre divulgatiu. Juan Romero, editor, aposta per la no-ficció «perquè ens encanta aprendre, i als xiquets i xiquetes, també. La literatura il·lustrada és una ferramenta estupenda per a dotorejar sobre

què passa al món. Es pot aprendre amb bons llibres, bellament il·lustrats, editats i escrits». Això sí, entra en un debat present en el món editorial: «No estic en contra dels llibres "per a", però sí que pense que no són literatura i cal separar», diu.

Litera en té alguns exemples, com ara *Prou, guia d'autodefensa feminista per a adolescents* o *Tasques compartides, família feliç*, que són llibres «per a», però també altres com *La casa blava* o *El meravellós llibre de la mort*, que «no estan concebuts per a ajudar, però que, com tots els llibres, llegir-los pot servir en algunes situacions». Tot i això, «sí que ens encanta pensar que els llibres que fem i els personatges, ajuden i serveixen», afeg.

Per a Romero, l'actual corrent respon a «l'afany lloable de voler cuidar i fer les coses bé», en una criança més conscient i respectuosa. «Es busquen blocs, perfils d'Instagram i llibres, com una ferramenta més. És un clàssic però, malgrat que estan ben editats i són bonics, l'objectiu no és el mateix», puntualitza.

L'editora infantil de Bromera, Paula Soriano, apunta que qualsevol llibre ens

aporta alguna mena de creixement personal com a lectors. Sempre n'aprenem alguna cosa.

Ara bé, aquest objectiu és cert que pren més pes en alguns projectes infantils. Tanmateix, caldria diferenciar entre aquelles obres en què aquest és el principal objectiu i aquelles en què, a partir d'una història de ficció ben traçada i dibuixada, se'ns obri, de retruc, una porta a parlar de sentiments o emocions. «És en aquestes segones propostes on, per a mi, té lloc la màgia».

El cocodril més famós de la televisió arriba a la teua llibreria

Una sèrie d'històries per a endinsar-se en el món de la salut i conèixer-se a u mateix

Basat en la sèrie d'èxit de TV de

clan

à

PRIMAVERA 2025

Tots els colors de Rocio Bonilla

Antònia Justícia

Periodista

Il·lustrar i escriure o escriure i il·lustrar. Tant se val per a Rocio Bonilla (Barcelona, 1970). Ara ja és un tàndem indisoluble; ara més que mai. La creadora barcelonina debuta en el camp de la novel·la amb *Lucas Kent & Greta Rouge*, una sèrie per a joves lectors (7-9 anys) que vol ser alhora un tribut als contes clàssics i tradicionals que en els darrers anys han sofert el garbell de la correcció política. «Els clàssics són el que són; són així i són perfectes. I el que he volgut fer és respectar la seva essència, però mirant-los des de la perspectiva actual, des dels ulls dels seus rebesnets», explica. La feina ha estat titànica i esgotadora, confessa, però també ha estat el pas natural d'una carrera que comença fa deu anys, quan la Rocio decideix que està bé això d'il·lustrar altres autors, però que pesa més el cuc de poder explicar històries pròpies. I aquesta és la més llarga que ha escrit fins ara. «És la primera vegada que m'he assegut a escriure, només a escriure, sense pensar en unes imatges, perquè aquestes imatges les podia fer jo com les podia fer una altra persona», reflexiona.

Llicenciada en Belles Arts, Rocio Bonilla va treballar durant dotze anys com a creativa al sector de la publicitat, sobretot darrere una càmera fent càstings per buscar actors i actrius per a anuncis i pel·lícules. Una etapa desconeguda de l'autora però «molt divertida i lucrativa». I també una etapa que per primera vegada l'allunya dels llapis. «Jo sempre estava dibuixant», recorda tot ensenyant la foto d'una Rocio de no

més de quatre anys, somrient, amb un gran bloc de dibuix i quatre llapis a les mans. El retrat de tota una artista que anys més tard es convertiria en una de les veus més potents del panorama infantil a l'estat.

De quin color és un petó?, gran èxit

Cara de pardal (2014) és el debut de Rocio Bonilla com a autora integral, dibuixant i escrivint alhora. Abans ja havia treballat com a il·lustradora, però sobretot per a editorials estrangeres. La seva segona obra, *La muntanya de llibres més alta del món*, va quedar eclipsada per l'èxit rotund del títol que la va posar al mapa de la literatura infantil mundial: *De quin color es un petó?* (2015), un àlbum on la Minimoni, el seu personatge més conegut –inspirat en una neboda seva–, s'endinsa en la llar de milers de petits lectors. «És un llibre que parla de la subjectivitat de la vida, no pas d'emocions», insisteix l'autora, que ha vist com el títol

**'Lucas Kent & Greta Rouge.
Com va començar tot'**

Rocio Bonilla
Bromera, 2024

es col·locava una vegada i una altra en les llistes del més venuts.

Rocio Bonilla suma ja una cinquantena de títols publicats i les vendes de tots els seus llibres superen el milió d'exemplars. Ha estat traduïda a més de vint països i alguns com Itàlia, França, Portugal i Alemanya li publiquen tot el que fa. Un dels èxits que esmenta amb més orgull és el que va aconseguir a Itàlia amb *La muntanya de llibres més alta del món*, aquella segona obra que una encertada reedició va col·locar al cim, situant-la com el seu segon *best-seller*. «Va ser un llibre que es va fer sol. M'ha nava i jo feia. Semblava que m'hagués menjat un bolet al·lucinogen», recorda somrient.

La seva trajectòria també inclou col·laboracions amb noms de primera línia al panorama de la LIJ com Eulàlia Canals, amb qui va perpetrar un inoblidable *Els fantasmes no truquen a la porta*, o Susanna Isern, amb qui va indagar

sobre les coses i els talents que ens fan ser com som amb *El gran llibre dels superpoders*. A *Max i els superherois* va canviar els papers i va deixar Oriol Malet portar la batuta del dibuix mentre ella es dedicava a l'escriptura. Ha experimentat amb el format amb *Germans*, i ha tocat temes delicats i necessaris com l'assetjament, la por i el respecte amb *La colla dels 11*. *Gràcies* va ser el seu tribut a la pandèmia, un llibre que reconeix que no pot acabar sense un nus a la gola.

Un tribut als clàssics: la primera novel·la de Rocio Bonilla

Rocio Bonilla analitza el seu debut al món de la novel·la com un pas natural del seu procés creatiu. Igual que en el seu dia va començar a escriure i il·lustrar les seves pròpies històries, ara ha sentit la necessitat de deixar fluir el text, sense límits. «Ha estat el meu gran repte», assenyala. «Quan faig un àlbum

il·lustrat, penso en la història escrita en paral·lel a les imatges, en l'equilibri entre ambdues. Ara he hagut de canviar la manera d'enfocar la història, de fer-la créixer al marge de les il·lustracions», explica sense parar de treballar. En cartera l'esperen uns quants projectes i un de molt especial: el desè aniversari del llibre *De quin color és un petó?* Moltes felicitats!

Defectes o virtuts?

'El monstre Petorro'

Paco Cholbi i
Carles Arbat
Bromera, 2024

Ana Bellido

Periodista

La literatura infantil té un paper fonamental en l'educació dels menuts i les menudes. No només per a ensenyar-los a llegir i escriure, sinó també per a educar-los emocionalment. L'àlbum il·lustrat, a més, aporta eixes extra de dibuixos i color que encara facilita més la comprensió de temes una mica més complexos.

Un d'aquests temes complicats podria ser la gestió de les expectatives i el fet de convertir els defectes en virtuts. D'això parla *El monstre Petorro*, que no debades

va ser l'obra guanyadora del VIII Premi Internacional Enric Solbes d'Àlbum Il·lustrat «Consorci Ribera i Valldigna», dins dels Premis Literaris Ciutat d'Alzira.

L'àlbum conta la història d'un monstre que s'està preparant per a espantar els xiquets i les xiquetes de la seua ciutat. No pot decebre a ningú, ell ve d'una gran estirp de monstres espantadors i, a més, és el millor de la classe. Per això, es sent molt frustrat quan les primeres vegades que intenta espantar els infants, en comptes d'un crit, el que li ix del cos és un pet pudent i sorollós. És que això no

fa por, més prompte fa riure.

Carregat d'angoixa, el monstre Petorro corre a parlar amb el seu professor, que li explica que això que li passa no és un defecte, sinó una virtut. Qualsevol monstre pot espantar, però molt pocs poden fer riure. Hi ha xiquets i xiquetes que es porten malament i necessiten ser espantats, però n'hi ha d'altres que se'n van a dormir tristos i necessiten algú que els ajude a dormir amb un somriure als llavis. Eixa és la missió del monstre Petorro!

NOVEL·LA IL·LUSTRADA I CÒMIC A LA TIRA

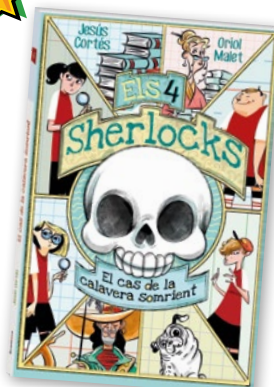
Una misteriosa herència permet a Lucas i la seua família mudar-se a una casa enorme situada en un tossal. En companyia de la seua amiga Greta, intentarà esbrinar quins misteris amaga la mansió.

Matteo fa poc que s'ha mudat a una altra ciutat i de seguida comença a fer noves amistats pegant puntellons a un baló. El seu somni és jugar el mundial de futbol de carrer. Ho aconseguirà?

Seguint el rastre de son pare, els set germans Barba-roja han arribat a l'illa Llibertat, on té lloc el Festival del Rei Pirata. Allà, s'enfrontaran a una maledicció molt misteriosa.

Els 4 Sherlocks no perden mai l'ocasió de resoldre un misteri i practicar qualsevol esport per a estar en forma. En aquest nou cas, un llibre de biblioteca i el dibuix d'una calavera seran les primeres pistes de la investigació.

Fes una ullada
als primers capítols
en el nostre web!

La Grècia clàssica s'estila

Anna Pardos

Booktuber (Mixa)

L'antiga Grècia i els seus mites llegendaris no han deixat mai de fascinar-nos. De fet, segueixen sent moda. Sabíeu que hi ha un musical inspirat en l'*Odissea* (titulat *Epic*) que està triomfant en les xarxes? Té a muntó de seguidors que s'han deixat fascinar pels mites grecs, ben bé igual que fa mil anys arrere, quan els aedes cantaven les gestes d'Odisseu.

Els llibres no són una excepció: seguim viatjant en el temps a la Grècia antiga a través de les novel·les històriques, i convertim

els déus de l'Olimp en personatges amb els quals podem empatitzar. Fixeu-vos en l'escriptor americà Rick Riordan: fa vint anys de la creació del seu estimat Percy Jackson, fill de Posidó (el déu de la mar), que protagonitza una de les col·leccions juvenils més venudes de tots els temps. Els seus llibres han arribat a tot el món, se n'han fet dues pel·lícules, i Disney+ ha estrenat fa poc una nova sèrie sobre els primers llibres de la saga.

Per a joves a partir dels catorze anys, els *retellings* de mites i personatges grecs són el nostre pa de cada dia. Obres

com *Circe* o *The Song of Achilles* de Maddeline Miller (desgraciadament encara no disponibles en català) tenen milers de fans que, gràcies a ells, han redescobert clàssics com la *Iliada* o l'*Odissea* (jo inclosa). El seu objectiu és donar veu a personatges oblidats o mostrar la història des d'un altre punt de vista.

Aquesta temporada, Bromera ofereix tres propostes juvenils molt variades per a endinsar-te en el món de la Grècia clàssica. Vols saber quina és la més adient per a tu? Fes aquest breu test i descobreix-ho:

Un déu grec/una novetat

Quin gènere gaudeixes més?

- a) Teatre
- b) Novel·la
- c) Còmic

Sobretot m'agrada que un llibre...

- a) em faci reflexionar.
- b) estiga molt ben ambientat.
- c) em faci riure.

On voldries viure?

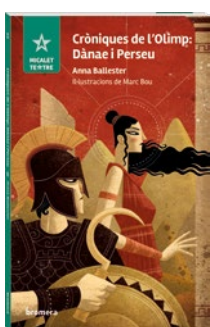
- a) En un palau
- b) En un temple
- c) En una nau espacial

La teua família...

- a) és complicada.
- b) ho és tot per a tu.
- c) és la que t'acompanya en els moments difícils.

Tria un il·lustrador/a:

- a) Marc Bou
- b) Mar Silvestre
- c) Jordi Sunyer

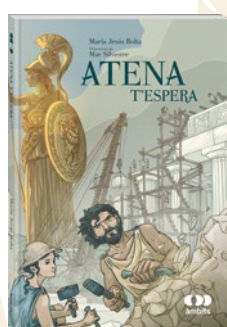

+12

LLIG-NE UN FRAGMENT

Majoria d'A: Hèstia. Segons el panteó grec, és la deessa de la llar i l'harmonia familiar, així que si vols descobrir la història sobre la relació d'un dels herois grecs més famosos (Perseu) i sa mare (Dànae), ho pots fer a través de l'adaptació teatral del mite que ha fet Anna Ballester: *Cròniques de l'Olimp: Dànae i Perseu*. Perseu no hauria pogut derrotar la terrible Medusa sense l'ajuda de diverses persones que el van protegir i acompanyar al llarg del camí.

+12

LLIG-NE UN FRAGMENT

Majoria de B: Atena. És la deessa de la guerra i la saviesa, i una de les més emperadores: no es va voler casar mai i era el símbol de la llibertat. En *Atena t'espera*, de Maria Jesús Bolta, la protagonista, Laís, ajudarà son pare, Diofant, en la construcció del famós Partenó d'Atenes, consagrat a Atena. Però sent una dona en un món d'homes, no ho tindrà gens fàcil. Igual que la deessa Atena, haurà de lluitar per la seua llibertat.

+10

LLIG-NE UN FRAGMENT

Majoria de C: Dionís. Sens dubte és el déu que millor s'ho passa: representa el vi, la rauxa i les festes. Així que et recomane la hilarant col·lecció «Els Robotots» d'Oriol Canosa i Jordi Sunyer, un *retelling* del mite dels dotze treballs d'Hèrcules ambientat en l'espai. En l'últim títol, *Els Robotots contra el gos Cèrber*, els robots més sapastres de l'univers hauran d'anar al planeta Hades i capturar Cèrber, el terrible gos guardià que protegeix l'entrada al món dels morts.

**És igual que la
teua operadora
siga taronja,
roja o blava.**

**Acabaràs
posant-la verda.**

10% DESCOMPTE

per ser soci d'Edicions Bromera

Escaneja aquest codi QR i trobaràs més informació

Canvia't
aproop!

Crida'ns al **1420**
aprooptelecom.com